

El meu paradís Castellbisbal

Francesc Ribas

Prosa Poemes Pensaments

El meu paradís. Castellbisbal

Francesc Ribas

Amb la col.laboració de
l'Ajuntament de Castellbisbal

ÍNDEX

<i>Pròleg</i>	5
<i>Salutació</i>	7
<i>El meu Paradís. Castellbisbal</i>	11
<i>El tabac és nociu</i>	20
<i>Droga</i>	27
<i>Pensament</i>	29
<i>El jardí</i>	32
<i>Parella</i>	33
<i>Somni</i>	35
<i>Temps</i>	36
<i>La Campana Maria</i>	37
<i>Pensaments en frases</i>	38
<i>Ment sana</i>	40
<i>A quien preu cotitzem?</i>	42
<i>Amor</i>	43
<i>Llibertat</i>	45
<i>Roses Negres</i>	47
<i>L'aventurer</i>	48
<i>L'esqueix</i>	50
<i>Església</i>	52
<i>Que petits som</i>	54
<i>Tribuna de societat</i>	56
<i>El Turonet</i>	58
<i>Pensaments en frases</i>	60
<i>La mentida</i>	62
<i>La gran diferència</i>	64
<i>Tempesta Bis</i>	66
<i>Enllaç de Noces Sira i Sebas</i>	68
<i>Els moixons</i>	69
<i>Nadal</i>	71
<i>Divendres Sant</i>	73
<i>Ignorància</i>	75
<i>Pensaments</i>	76
<i>Blasfèmia</i>	77

<i>Una sola visita</i>	79
<i>Teixir vida</i>	81
<i>Disgust ecològic</i>	83
<i>Delicadesa</i>	85
<i>Felicitación</i>	86
<i>Imaginen fort... per què no</i>	87
<i>Esperança marcida</i>	89
<i>Pensaments en frases</i>	91
<i>Petjades marcades</i>	93
<i>El primer petó</i>	95
<i>Carles i Marisol</i>	97
<i>Aniversari d'or</i>	99
<i>Pensaments</i>	101
<i>Quiero ser</i>	103
<i>Felicitación</i>	104
<i>Seixanta aniversari</i>	105
<i>Comunió</i>	106
<i>Enllaç de Noces</i>	108
<i>Vint-i-cinquè aniversari</i>	109
<i>Eduard Finestres</i>	110
<i>Branca... també en som</i>	112
<i>Estabilitat coherent</i>	114
<i>Felicitación</i>	115
<i>Enllaç de Noces Joan i Àngels</i>	116
<i>Pensaments</i>	117
<i>He somiat</i>	118
<i>Espurna de misteri</i>	121
<i>Sisè tercera</i>	126
<i>Les flors, signe d'amor</i>	129
<i>Vida trencada</i>	130
<i>Festa Gran</i>	131
<i>Per què tanta diferència</i>	132
<i>Pensaments</i>	135
<i>Progrés?</i>	137
<i>Pensament</i>	141

Pròleg

Els poemes i escrits del Sr. Francesc Ribas són com petits fragments d'aquest Gran Llibre que és La Vida.

Els seus poemes transmeten un sentiment profund i sincer, espiritualitat, senzillesa i un xic de sabiduria: per això a més d'un deixaran bocabadat.

D'una banda, animo al Sr. Francesc Ribas a continuar avançant per aquest camí, per tal que pugui delectar-nos amb els seus poemes.

D'altra banda, faig una crida als lectors perquè parin atenció en aquests poemes i escrits, perquè, de més d'un, en poden aprendre una lliçó.

Núria Forns i Roca

Salutació

Amb el seny atent, arreu és escola.

Per apropar-te i conèixer la realitat de la vida, és escola fonamental i progressiva tenir contacte permanent i obert amb les persones. Si de veritat vols ampliar i desenvolupar-te en aquesta assignatura estigues atent ja avui i cada dia al que et diuen les persones: des de que et trobis el matí i fins a l'última de la nit.

Escolta d'elles les opinions, anècdotes, decisions i tot el que et puguin oferir.

L'aprenentatge en la vida i per la vida és inesgotable, per més que aprenguis i sàpigues, sempre trobaràs que saps poc.

Apreciat lector, apreciada lectora les narracions que podràs llegir a continuació en prosa, poemes i frases de pensaments són un resum que pertany a un minuciós estudi del meu marcat interès per conèixer i esbrinar de prop la reacció del meu amic. Com pensa, el seu sentir, quin ressò li produeix a l'ànima l'acció violenta, també plàcida, àdhuc normals de tracte amb qui ja coneix, i veure de cert la comprensió que viu dins el seu ànim.

Estic convençut que en alguns indrets de la meva exposició no hi estiguis d'acord, ni tampoc sigui el teu pensament. Aquesta actitud és lògica i normal, el diferent pensar ens dóna més extensa riquesa i vida al camí de la rectificació, que és signe intel·ligent de superació.

El que demano per damunt de tot és comprensió sobre la temàtica del contingut.

La meva intenció és servir-te i fer-te particip de gaudir de la bonança que m'han donat els altres i, perquè no, també asenyalar el que vertaderament ens perjudica i que, amb l'esforç de cadascú, hauríem d'anul·lar i oblidar per sempre més.

Em complau saludar-te i et dono una especial atenció de benvinguda al teu magnífic interès i per la delicadesa de les teves mans per sostenir aquest llibre, oberts els seus fulls.

Estic content de gaudir d'una excel·lent i segura memòria, que em permet recordar amb certa claredat, fets impensables viscuts dins les diferents edats al llarg del temps. En recordar amb profund sentit sempre hi viu la nostàlgia i no s'escapa aquest cas, que vull remarcar de la primerenca edat d'infància.

Acaricio en les meves mans un objecte molt apreciat que guardo amb molta cura, pel seu significat i valor constructiu de la meua personalitat. Es tracta d'un llibre que vaig rebregar els primers anys trenta. Fou l'inici del meu primer temps d'escola nacional, junt amb d'altres amics i companys, tots coneguts del mateix poble.

Dono importància a aquest exemplar pel motiu de considerar-lo com la primera pedra, de la meua formació educativa. El títol és prou clarificador. "El meu primer llibre" amb el qual vaig aprendre a llegir.

Gràcies a aquest coneixement tan necessari, he pogut gaudir, al llarg del temps, de seguir llegint llibres i també atent a llegir el somriure i la tristesa dels altres. Així he anat amuntegant un gran nombre d'anècdotes i vivències de tot tipus i nivells, cosa que m'ha permès enriquir considerablement els coneixements de la pròpia vida, amb resultat satisfactori per poder avui explicar per escrit en el meu primer llibre.

La realitat de l'afecció a escriure, però, és ben curiosa: mai havia tingut el pensament de dedicar-me a l'escriptura i molt menys poder escriure algun dia un llibre, ni que fos de somni.

Fou l'estiu de l'any vuitanta-cinc que, convidats, assistírem a un dia plenament de festa de Noces d'uns magnífics familiars nostres. Dia eufòric: trobades i abraçades amb persones de temps, absents de saludar-nos per viure separats per quilòmetres de muntanya.

Cerimònia i banquet: tot transcorregué a la perfecció. El que més em sorprengué i dominà el meu interès, fou el poema dedicat al segon fill de la família, o sigui a la parella que decidien formar el

seu matrimoni. Un poema profund i sentimental escrit pel seu pare, un autèntic poeta nat.

Com a regal, aquest escrit caigué a les meves mans i molt em feu pensar perquè tres mesos després havia de casar-se el nostre fill gran i el meu desig era que en el seu enllaç no hi faltés el poema corresponent. Vaig comprendre que era necessari l'escrit com si es tractés d'estampar-hi un segell o signar una benedicció familiar. I més, si és sorgida d'un mateix membre de la família.

Passats uns dies i uns altres i uns quants més, vaig decidir provar sort amb l'escrit conegut, copiar-ne l'esquema no pas la lletra i després d'haver embrutat bastant paper, vaig aconseguir un escrit acceptable dins l'opinió familiar: En llegir-lo en el banquet de Noces dels nostres fills, les mateixes persones també l'aplaudiren. D'aquesta manera tan oportuna vaig iniciar aquest llibre, amb el primer poema que té per títol: Casament.

Després, poc a poc, i un darrere l'altre, anaren sorgint de la meva ment la resta d'escrits i que són col·locats per rigorós ordre de producció, menys la prosa, que és escrita a última hora i posada de manera favorable per assolir un bon enllaç d'escriptura dins del conjunt.

És modesta la meva experiència, però crec sincerament que tots som capaços d'escriure el nostre propi llibre i tu també, que posseixes tot el necessari per aconseguir la teva obra. En el teu pensament, idees, ambició, il·lusió, desig de progrés, relació al teu nivell cultural, atent i amb voluntat d'esforç pots avançar a desenvolupar el teu valor, que potser encara no et coneixes prou a fons. En aquesta recomanació que et faig, probablement conec la teva resposta.

“La veritat, jo no em sento amb valor d'assolir aquest fet d'escriure.”
Perdona, però no accepto resposta negativa, per la senzilla raó que un aliment que no has tastat pronunciar-te que no t'agrada no té validesa.

Estic d'acord que vulguis comparar-te amb els professionals i els vulguis imitar i et sentis incapaç d'assimilar-los.

Però no es tracta pas d'ésser un afeccionat i ja voler jugar a l'alçada de ments premiades. Cada escriptor llueix la seva escriptura; cada compositor, la seva música: cada esportista, el seu joc i tu el teu estil.

A més, disposem de la ment que genera unes idees fonamentals inseparables de la mateixa intel·ligència, concebudes ja d'abans pel cervell humà: puguin ser o no, teories d'ètnia o de caràcter familiar.

Prem decidit amb confiança i et
naixerà un jorn semblant a la primavera
on et sorgirà d'enmig de la branca seca
rames de cim, florides de flor tendra.

Quan de temps buscant-te fita generosa
t'esperava per emplenar en paper de vida,
tot el que he après de l'amic i amiga
del veí, del parent, d'aquell impregnat d'enveja.

Ara, la ment escriu i segueix escrivint, el seu llegir.
Llegeix i escriu, segueix escrivint. Tu també, llegeix
aquesta història que a continuació et puc oferir.

El meu paradís. Castellbisbal

En un gran paper dibuixat i il·lustrat a tot color, hi estic contemplant minuciosament la situació exacta del poble, ubicat globalment quasi al centre del nostre extens terme municipal. En el mapa hi està marcat, nosaltres hi vivim, ens hi relacionem, ens hi esbatussem. Es el conjuntat i normal joc de les bones possibilitats que tenim al nostre abast, en defensa i lògic desenvolupament per la vida, com tots els humans, on en el seu lloc cadascú respira.

La gent d'aquí disposa d'una excel·lent oportunitat per poder expansionar-se sense limitació. Tal com s'esdevé la situació en aquest sentit de privilegi, bé que la realitat deixa d'enllaçar amb la concordança, entre la gran extensió del territori i el reduït cens de persones que viuen al poble. Aparentment sembla ser un vestit de talla desproporcionada, dissenyat i confeccionat per lluir-lo i pertànyer a un petit minyó.

Tanmateix, malgrat aquesta aparença afectivament desigual, a pocs llocs podem trobar personal semblant, per la seva abnegada passió al progrés complimentada per al natural desenvolupament d'un apreciat i valuós esforç físic, necessari per la trama del dur ofici.

Posseïdors, així, d'un alt i obert esperit de superació, clara herència rebuda de pares i avantpassats, amb un pregoner i clar símbol: treballar.

Treballar amb un objectiu i fix lema, amb fermesa sempre avant, perquè no quedi feina enrera. Aquest sembla ser el propi segell ètnic que han estampat dins nostre, per donar adequada solució al manteniment de la riquesa rebuda i augmentar-la, si cal, en benefici de gaudir de bona convivència sense excepció, ara i en el futur. Em plaïa amb gran manera contemplar l'ambient del poble en aquella primerenca edat.

Curiós i atent m'agradava escoltar de prop. Arreu només sentia

lloançes falagueres que m'infonien grandesa i confiança de similitud, així a tots precisava autèntic valor i encara més veia importants. L'absolut dels seus caràcters, ardents sentiments, afectuosa entrega, conjunt de valors que m'inspirava i em donava la sensació de conjuminar una vertadera concòrdia entre tots ells.

Factors decisius que contribueixen a obtenir una poderosa força a la solució de poder reduir i minimitzar la grandària del territori i *fer-lo més a mida*.

La major part dels terrenys són moguts amb vida d'arrendament i és obtinguda a l'objecte de ser conreada pels corresponents i competents contribuents, lògicament, segons les possibilitats físiques i monetàries de cada família.

Amb esplendor neix un nou dia, fragància i frescor del matí, el camp connecta suaument franca flaire, inspira vida. El sol, just sobre l'horitzó, es reflecteix en cada goteta d'aigua aposentada en les fulles de les plantes, caiguda de la pluja abans del crepuscle. Les herbes desprenen una agradable i sana fortor, l'aire es respira pur, lleuger, net, l'atmosfera s'ha fet transparent i les muntanyes es contemplen més properes.

Em plau caminar per la carretera dalt la carena que travessa el serrat, banda i banda de camí i de principi fins la fi: es gaudeix d'una fantàstica verdor de vinya, igual fertilitat en tots els altres respectius i diferents serrats, dels quals el poble assoleix sostreure dels corresponents planells, obagues i turons, un excel·lent bon vi apreciadíssim en el mercat.

A més a més, existeix per generosa ofrena de la natura, un espai de considerable dimensió, que ofereix i dona compensació a la gran extensió de terra secanera, predominant en tot l'àmbit territorial.

Es una magnífica plana situada al sud del terme municipal i dins una esplèndida i faustuosa Vall, enriquida oportunament per l'aigua del riu Llobregat. Terreny d'horta apreciadíssim i aprofitat al màxim pel seu generós rendiment al llarg de l'any.

Em promou admiració, l'exuberant arbreda de fruiters, plantats en considerable espessor en quasi tot el terreny de regadiu. Distribuit en petites parcel·les, amb resultat conseqüent, d'oferir un remarkable i versemblant espectacle a un petit abellar, pel gran nombre de persones posseïdores del seu respectiu hortet.

Laboriosos com l'abella en el rusc i la bresca, dins la cel·la de cera, es mouen arduosament amb un afany desmesurat, per obtenir la rica i necessària productivitat dels seus diversos fruits, reconciliable font d'ingrés, és el premi de l'obsessionat esforç de cada jorn i de sortida a posta de sol.

Per accedir a aquestes ajardinades finques de tot el terme, és forçós circular per camins naturals, els quals comporten no poques dificultats.

En temps de sequera, aixecar i respirar quantitat de pols. En temps plujós trepitjar i relliscar amb fang liquafós i si descarreguen tempestes, amb facilitat s'esbadellen en profunds xaragalls els camins de més desnivell i es produeixen lamentables perjudicis per a la bona circulació.

L'abandó i deixadesa són factors negatius que fan témer per la bona conservació i aliniació dels camins, igualment posa en clara evidència la deficient responsabilitat a les persones compromeses, de caure en mínims i perdre l'orgull i destresa assolida en la resta d'activitats socials.

Encertadament sorgeix a temps de poder esmenar-ho una oportuna i puntual llei local que és molt ben acollida per tothom. Un decret municipal obliga a tots els homes de divuit a seixanta anys a executar tres jorns físics anuals per al millorament de tots els camins veïnals del municipi. Aquests treballs es realitzen amb puntualitat, només en període hivernal que es temps de calma en el camp i així el personal pot complir l'obligació amb estímul i sense perjudicis.

Una vegada arranjats amb singular cura la major part dels camins

i comprovat l'èxit d'una excel·lent millora en tota amplitud, sorgeix un inspirat projecte a realitzar que de pensament sembla que pugui ser possible però posat a la pràctica, crec veure'l com un somni.

Amb un afany eufòric i il·lusionat decideixen tirar avant una obra important i de remarcable envergadura. És en una muntanya de bosc, nodrida de pedra de nicorella. Es un cert matí, d'un tal dia, quan comencen a bellugar-se una munió d'homes, amb el propòsit d'obrir un nou pas de carretera per aconseguir una desitjada i necessària dreuera per unir-nos els veïns i així abreujar un considerable nombre de quilòmetres de volta que actualment ens veiem obligats a recórrer.

Fou en aquesta obra, per la qual era motiu l'agrupament de tan considerable nombre de treballadors per dur a terme el desitjat projecte, quan jo vaig assistir per primera vegada a un treball col·lectiu.

Em sentia a gust enmig d'aquella gent, ansiós i amb interès per poder conèixer i connectar amb homes amb qui encara mai havia tingut l'ocasió de parlar. El meu desig fou satisfet en destinar-me entre persones conegudes i altres que em foren presentades de manera cordial i efusiva, actitud que m'afectà i em feu sentir lleugerament cohibit i desplaçat, potser per timidesa o falta d'experiència: aquesta situació, però, amb reacció posterior, produí dintre meu una sana exaltació de complaença.

El treball és dur, però l'ambient és de festa gràcies a alguns que, amb bon humor i elevada imaginació, saben aprofitar la mútua coneixença i profunda amistat de què gaudim per expressar amb tota confiança, un allau de follies presentades amb una picaresca intencionalitat i de la forma més inversemblant que mai hauria pogut imaginar.

És d'agraïr aquest noble contacte i aprovo la destresa i gràcia que posseeixen, capaços d'exaltar i entendre el més agut malengió.

Curiosa i agradable competició, el matí es feu fonedís en un temps

momentani i arribar a l'hora del dinar va ésser només d'instants dins el joc compromés d'exercir els obligats sorollets secs del pic i la pala. El cel està completament encapotat i bufa un vent molt fred de mestral que ens obliga a encendre un continuat foc, mentre disposem de l'espai de descans.

En la nostra colla de quinze individus formant rotllana al caliu i asseguts al terra, imitant amb considerable semblança a la més destacada tribu de qualsevol ètnia en similars banquetes, ens hem aplegat els més joves i també, per sorprenent casualitat, els quatre homes més veterans que avui treballen aquí.

El dinar transcorre en un marcat silenci i una destacada agilitat en la pràctica i efectiva demostració de queixalejar i buidar plats, igual com si es tractés d'un organitzat concurs i l'intent de batre algun record, clara assignatura de joventut. El fred no minva i cadascú imitem sofrint les dues extremes estacions del temps, davant del pit gaudim de calor i al darrera, a l'esquena, hem d'aguantar una nevera activa. La majoria mou apressadament la posició del cos a intervals envers el foc, igual aconseguir fer una llesca de pa torrat i així assolir alleugerir el fred.

Els avis que ens han acompanyat també han acabat puntualment, no pas per agilitat en el menjar de pressa, el seu èxit és degut a l'esquifida quantitat que han ingerit per nodrir el seu doblegat cos, similar a l'àpat d'un moixó. Ara tots ells alhora, amb una marcada lentitud, es disposen a fumar demostrant una habitual i apreciada pràctica en l'afer.

Tanmateix fins aquest moment he estat distret de l'home que tinc assegut a la meva dreta: tinc un cert dubte que pugui aconseguir el que pretén fer, per l'exagerada tremolor de les seves mans.

Fito l'esguard en les seves mans groguenques i plenes de durícies i unes marcades venes que em fan recordar els rius dibuixats de color blau en el mapa de l'escola, amb una sola i important diferència, que les venes d'aquest home molt inflades i actives, donen la sensació de desbordar-se.

Per expressar-me i comunicar-me amb més comoditat, m'he atansat considerablement a una distància més curta, que em fa sentir fortament la sentor de tabac i vi de que està impregnat.

De la grossa butxaca esquerra de l'americana de vellut, s'ha tret els estris per fumar -el tabac era quasi tot a granel- i decideix prosseguir amb una destresa particular a la construcció del cigar. Amb extraordinària perícia ha col·locat el finíssim paper entre els seus bellugadissos dits, que es mouen igual que una fulla en la branca en un dia de vent; l'altra mà a la petaca i, amb un sorprenent aplom i seguretat, deixa caure el tabac sobre el diminut paper, sense que li caigui ni un sol bri fora d'aquest, amb una parsimonia de professional el doblega, el mulla amb els seus llavis, l'apreta relliscant el dit per sobre i... cigar assolit.

Comtemplar aquest home fent-se el cigar, crec que és donar una raó justificada de considerar el fet de vertadera proesa, o si cal, veure'l d'un valuós joc malabar. Bé que en reflexionar i aprofundir la realitat en el pensament, un es pregunta: quants milers de cigars haurà fet aquest home durant la seva vida?

Cal remarcar la difícil situació viscuda recentment acabada la guerra civil espanyola respecte a l'escassetat d'aliments de primera necessitat. També el tabac fou escàs, tant, que restà un llarg període de temps totalment absent del mercat.

No per aquest greu motiu els fumadors deixaren de fumar. L'home del camp té magnífica oportunitat de crear i disposar de matèria cremadissa a fi de poder seguir assaborint el necessitat fum.

La producció pròpia consistia en la recollida de fulles seques d'arbres i plantes, a més de planter de tabac. Trinxades, elaborades i segellades a gust i a perícia de cadascú hi reeixien uns resultats de variadíssimes i pèssimes fortors, les quals unides aconseguien una pestilència inaguantable.

Sortosament en aquesta ocasió no hem de patir per la pol·lució que ens poden fer els actius fumadors, perquè estem respirant a l'aire lliure i disposem d'una matinera ventisca, que està bufant amb

intermitències i amb força. Ara m'inspira el desig de crear al redol d'aquests avis un complaent cercle d'amistat, atansar-me i esbrinar de prop i de pròpia veu, els seus coneixements sobre experiències viscudes per ells.

L'home més veterà gaudeix d'un caràcter obert i social amb unes indefinides ganes de parlar. Amb veu pausada i força escaient, s'expressa palesant conèixer una vertadera col·lecció d'anècdotes relativament interessants i algunes fins i tot constructives amb confiança a la credibilitat. Altres, però, exagerades i amb bona síntesi de connexió al fet interrogatiu per la seva conducta en el canvi d'expressió en el seu rostre, quan fingidament vol dissimular un profund i quasi burlesc somriure.

Tinc subscrit a la memòria un magnífic i encertat consell que em donà un gran home i amic posseïdor d'una lluada i clara intel·ligència.

Escoltar és aprendre, fins i tot pots guanyar de qui menys esperes, si amb paciència i atenció saps escoltar.

Per aquest motiu m'he convertit en un entusiasmat admirador del meu veí, com a carismàtic i actiu artista, representant el seu interessant i sorprenent currículum, posseïdor de valuosos mèrits dignes de copiar.

Per la relació escrita que acabo de fer d'aquest home sembla ser que es trobi en la més natural normalitat i sense dificultats, per no haver citat en cap moment les continuades interrupcions que sofreix pel seu complicat estat físic.

Meticulós, i amb gran domini de la memòria, expedeix un tema darrere l'altre, però sofreix un seguit trencat espai de temps en la seva autoritària parla. Té atenció en primer lloc al cigar i a la producció del fum corresponent, per enviar-lo d'entrada i sortida de la boca, amb una concentració de plaer envejable, però de resultat nefast. A mesura que el cigar va desapareixent augmenta el malestar, en una conseqüent tos que li promou dintre el seu pit una remor semblant als tous trons de tempesta, que comencen a roncar

profundament en un punt determinat i segueixen un llarg recorregut. Aquest so em produeix un efecte desesperant d'esgarrifances i fortament m'extremeix l'estómac.

Queda poc temps per al retorn al treball, però el suficient per fer un nou cigarret, en treure's els estris per fer-lo, li ha caigut l'encenedor molt a prop meu, el recullo i m'atanso per donar-l'hi a la mà, ell segueix parlant i efusivament em dóna les gràcies. I vaja, amb aquest acostament més pròxim a ell, faig un nou descobriment, per cert ben desagradable. En l'execució del parlar i respirar, s'escolten dins dels seus bronquis uns diferents xiulets, semblants a un assaig de violins. Concert molest i de suspens és el que estan oferint aquests homes en la present reunió. Una boira de fum pestilent, tos amb expectoració abundant, capaç de desequilibrar qualsevol digestió i de veritat que em rebreguen el meu interior pels estralls de repugnància que em produeixen.

Després de donar-me llambregada, posa l'esguard en el cigar, indecís titubeja en parlar-me, sembla que comprèn clarament sentir-se culpable del meu estat afeblit i dels innegables signes d'esgarrifances que tinc marcats en el meu rostre. Sense mirar-me com si tingués temor de fer-ho, igual de demanar-me perdó, vacil·la un moment i tot seguit ho fa aconsellant-me i dient-me: Nano no fumis pas, perquè ja veus el resultat que porta el tabac. Roman silenciós, pensatiu i amb el cap baix i murmurant lleugerament, torna a acariciar el cigar per fer més fum que mai.

Amb aquesta seva actitud, em fa recordar les paraules del borratxo. El vi ho ha portat, que sigui el vi qui ho tregui. Es una clara i penosa dissort, viure dominat per altri i que sigui pel vici.

Ocasió afortunada i única, la presència i trobada que he tingut avui amb aquests homes, considero que és un autèntic vivent, actiu i eficaç rètol, que m'ajuda a fer una decidida i justa promesa a mi mateix, semblant a la d'aquella famosa pel·lícula americana, que en aquell temps estava d'estrena.

Aseguro davant de la llum d'avui i de cada dia que els meus

pulmons no rebran mai ni una sola glopada de fum de tabac, enviada per la meva boca.

Han lliscat els dies i la seva llum com un llampec, des d'aquell lluminós dia del jurament, que allunyant-se com una exhalació al llarg del temps ja passat, he viscut curosament per romandre en un orgullós èxit. Avui, ja jubilat, em sento satisfet d'haver aconseguit amb la màxima amplitud la noble promesa feta ahir: així en sentir-me triunfador, faig l'honor de proclamar-me campió de mi mateix en aquesta modalitat. Per a mi el tabac no existeix, només, però, el que em fan respirar els altres.

El tabac és nociu

Parlar de si el tabac és nociu per al cos humà és repetir aquella cançó coneguda per tots. Els mateixos consumidors són els que més raons ens poden donar, per bé que alguns, amb noblesa i convençuts confessen estar d'acord, altres es justifiquen amb raonaments incoherents.

Jo conec un veí que té noranta anys i tota la seva vida ha fumant i begut i ... i així segueixen conformats i decidits amb el seu plaer.

Fa tres setmanes que vaig realitzar un treball, conjuntament amb tres persones més, entre aquestes hi havia un jove de quinze anys d'edat, que encenia un cigarret darrera l'altre, em vaig compadir d'ell en cultivar tant de fum i, amb els sentiments afeblits, el vaig aconsellar moderadament.

Em sorprengué la resposta, però fou exactament la mateixa.

- Va, no passa res, miri jo tinc un familiar que té més de noranta anys i encara...

De fet aquesta resposta sembla un tòpic, ja de jove en més d'una ocasió la vaig escoltar, ara fins i tot en un moment, m'ha vingut a la memòria. Carai, ves per on, aquell home de noranta anys encara es viu i segueix fumant, en bé de tots i que sigui per molts anys.

Vull aclarir que aquest escrit no és pas perquè vulgui interferir-me o privar a algú de fumar, cadascú és lliure d'executar el tall a la seva mida i gust propi, aquest és un mercat nombrós, extens i de completa llibertat, els uns ofereixen, els altres poden acceptar o rebutjar.

La meva intenció és exposar i presentar en sentit progressista, el sanejament i prevenció de la salut i fer veure la realitat clara dels dos vessants. Veiem-ne aquí una de molt diferent: la cara amb conseqüències greus, la cara que amaguen i no en fan publicitat per enlloc.

En una tarda de tardor, molt grisa, més freda del temps que correspon, on són visibles ja caçadores de pell arreu i on tothom camina amb molta pressa a causa d'una forta i freda ventaguera de mestral.

Acompanyo un jove, d'uns vint anys, fixo l'edat perquè vesteix color verd, temps de "mili", moreno fosc, complexió forta, cabell arrissat, ulls negres, en saludar-me he comprovat un clar accent del sud.

El que m'ha sorprès és el so de la seva veu, sembla que sofreixi un costipat molt fort, amb una acusada afonia. No deixo de mirar-lo pel retrovisor i veig en ell preocupació i nerviositat, en dues ocasions ha intentat parlar-me, però només han estat intents, prosseguim i resta callat.

Pocs moments després trenca el silenci, amb un allau de paraules gruixudes i maleint, a qui segons diu ell, l'han enganyat de manera deliberada i sense escrúpol.

Ha estat motiu d'aquesta inesperada reacció llegir en una tanca publicitària un anunci que convida a abstenir-se de fumar, pintat amb color, així diu:

-No fumis, et cremes la vida.-

Miro de calmar-lo de la seva excitada situació, amb paraules, que comprenc que sera difícil que siguin les més adequades per tenir-ne èxit.

Atent a la meva intenció, es modera amb lentitud i demana perdó pel comportament poc correcte que ha tingut.

Jo estic confós i no sé què preguntar-li ni aconsellar, però tímidament li faig una pregunta: Aquesta afonia que tens, és només de refredat?

Apreta les dues mans entre si, li sento petar els dits esgarrifosament, està al límit de la nerviositat, li sap greu no poder fer-se entendre com ell desitjaria, l'excitació que ha sofert li ha

promogut una afonia més acusada i té dificultats per expressar-se amb claredat. Dins del seu ànim li produeix una forta sensibilitat i tot seguit plora profundament.

Passats uns moments, més calmat ja, amb menys veu, però, intenta explicar amb manifest desig, com si es volgués alleugerir, del pes que comporta el seu estat depressiu.

- Miri jo vaig començar a fumar a l'edat de dotze anys, al principi era poca quantitat i és que no trobava cap gust agradable en fumar. Però per diverses raons vaig seguir. Primer amb els amics en les trobades que realitzàvem, també per voler imitar els més grans i importants i, per sobre de tot, l'engrescadora propaganda, amb que topaves contínuament per tot arreu. En conjunt m'encaminaren cada vegada més a ser un autèntic fumador. Per agreujar-ho més, als catorze anys vaig trobar un treball de servei a domicili, on rebia diners de propines i aquestes em proporcionaven una despesa extra i sense control, això ha estat el meu enfonsament, diré vil, contra mi mateix.

Ara acabo de sortir del metge i m'ha dit: - Se li calla la paraula.-i sanglotant, torna a plorar profundament, li augmenta l'afonia, però esforçant-se prossegueix- que haurà de realitzar-me una delicada operació a la laringe i no respon de la meua veu, perquè el que tinc és complicat. Com pot comprendre en veure aquest anunci m'he posat nerviós per l'engany que he sofert per part d'aquesta gent, que primer et conviden a que fumis i ara anuncien el contrari.

Aquest jove en part té raó. Han estat moltes dècades enlluernant-nos amb propaganda selectiva i enganyosa, per tots els àmbits possibles, carreteres, espectacles, mitjans de comunicació, etc.

Uns espots de televisió, ridículs de l'enunciat volen demostrar que el tabac és cim d'èxits i de fortalesa, física i econòmica, quan, a la realitat, és tot el contrari; amb aquest jove en tenim la mostra, i tants d'altres. Es insensat, inconscient, proclamar sense treva tanta propaganda en perjudici de la societat, sense mirament al greu dany que ocasiona al proïsme. El seu objectiu té una sola finalitat:

donar una bona salut a les arques de les administracions. El trist i pèssim és que és a costes de desposseir-te de la teva.

Durant el temps d'escriure aquesta narració sobre el tabac, he tingut una casual coincidència en parlar del tema entre amics de tertúlia. És d'un cas notablement interessant i molt enriquidor per orientar positivament la societat.

Un amic ple de curiositat i sorpresa comenta una notícia -ignoro el medi informatiu d'on procedeix-, és el cas de l'oportunitat de dues infermeres que han decidit deixar de fumar, en comprovar els efectes del tabac, dins del seu habitual treball de quiròfan, en una operació delicada de pulmons d'un obstinat fumador. Quedaren sorpreses en veure l'estat crític de l'aparell respiratori d'aquest home. Així s'expressaren: "De no veure-ho, mai no hauria pogut pensar que el fumar arribés a tenyir amb tanta densitat de color negre els pulmons" i afegeixen: "Se m'extremiren les entranyes només de pensar en la pèssima neteja de la sang que poden proporcionar uns pulmons en aquestes condicions."

Tanmateix el cas frega el ridícul quan persones que treballen i defensen la salut pública estan absents d'uns coneixements tan primordials i necessaris per a realitzar el seu compromès treball envers el proïsme i no poder donar el correcte i just exemple. Han hagut d'esmerar-se a aprendre per la pràctica i no pas per l'ensenyament, que d'enlloc han rebut.

Dues professionals que han deixat de fumar per un clar motiu, han vist i comprovat d'un oportú i viu rètol el dany produït pel tabac dins del pit humà.

Jo vaig veure i escoltar de prop i des de fora, la remor produïda per la gravetat en el mateix lloc, del que elles han vist amb els seus ulls per dintre. La realitat marcada d'un exponent i nefast resultat, que convida a allunyar-se del tabac sense cap dubte i oblidar-lo per sempre.

En la vida assolim practicar la cultura que se'ns difon i ens custòdia en cada moment pel propi desenvolupament.

Doncs bé, si en lloc d'estar sotmesos a la pressió contínua d'una propaganda de luxe, pero enganyosa i retrògrada envilint la salut, fos aquesta ja des d'un principi creada i mantinguda una autèntica estructura propagandística que configurés la realitat del perill que comporta el fumar.

Preguntem-nos, hi hauria el mateix nombre de fumadors, instigant una o altre política de les dues?

Els casos citats demostren que expedit la veritat es segueix un camí diferent, aconsellats i guiats per la realitat ens lliura d'un engorrós perill i en augment progressiu.

Comprenc l'opinió de la majoria dels que estan enganxats en la producció del fum de no estar-hi d'acord, és evident però la veritat és blanca i cadascú.....

El resultat més eficaç i positiu contra la droga és evitar el primer cigar, mostrar abans que aquest sigui provat la greu finalitat que comporta donar semblant plaer al paladar i dosificar l'augment d'abstencionistes en defensa per reconèixer el precedir més absurd del ser humà. Enlloc de mantenir els pulmons purs amb oxigen, enviar-hi fum de tabac és incompreensible.

És incompreensible i contradictori el comportament de molts mandataris que proclamen sovint i sense pausa amb veu d'afonia per desgast cridaner, pregonant per una joventut sana i forta per a poder assolir un poble de progrés.

Una vegada més donen raó al gran abisme existent entre la fàcil paraula llançada i transformar-la en fets fructífers.

L'apostatat segueix viu intacte prosperant i danyant. Mentres que el que és necessari pel bé comú i per aconseguir la nació promesa, li donen una llum tan tímida com inapreciable.

A qui pertoca ordenar aquest jeroglífic, hi ha algú capaç de poder-ho aclarir.?

Dóna la sensació d'una desorganització organitzada, avui i com sempre de moda en la política, teixit permanent i enganxadís dins

la societat amb un èxit assegurat pels teixidors, no gens pels que hem de pagar el teixit.

Per tot això veig una necessària acció d'urgència per subsanar i orientar principalment a la joventut, que en un tant per cent massa alt esta immersa dins el pantà del vici, no sols pel clar desconeixement que sempre s'ha sofert, sinó també per la propaganda negativa i permanent que ens indueix a la desviació.

Per què no fer ús dels fantàstics medis visuals que disposem per desenvolupar una detallada campanya divulgatòria sobre el cas que ens convé expressar-nos?

Així, seria interessant crear films a tot color, en gran nombre i diversitat amb la màxima profunditat de casos verídics i captar-los sense escrúpol per donar a conèixer clarament les conseqüències.

Encaixar-los en vídeos i projectar-los continuadament i sense defallir per totes les escoles públiques i privades, a fi d'arribar a tot-hom abans de la primera pipada, així si algú decideix emprendre el camí que se li ha desconsellat per la seva dependència, mai podrà queixar-se d'ignorar-ho.

Convido les escoles a passar aquests vídeos perquè, malgrat l'importància que puguin tenir les cintes filmades, temo que particularment pocs faran ús dels seus diners per assabentar-se del que ells també haurien hagut de conèixer.

Prevenir és deure i responsabilitat de tots, sobretot de les persones amb lloc administratiu i polític, pel seu compromís del càrrec envers la societat.

Amb súplica a ells els demano i exposo a més el que ja he plantejat: Que es faci i publiqui un resum exhaustiu anual sobre el moviment general que promou dins Sanitat el consumisme del tabac: medicaments, operacions, quiròfan, baixes per malaltia i defuncions; bé del tabac i la seva correlativa família de la droga.

Perquè no comprenc aquest perpetu i rígid silenci sobre aquestes

dades, amb quin sentit es callen.

Potser per por?, de què?

Precisament aquestes dades crec que són el millor exponent per donar una més sana protecció de la Salut Pública, un precís rètol que necessita ser filmat i exposat a tots els racons on hi hagi algú que formi poble.

Si de veritat volem avançar per una bona salut, hem de procurar evitar el corruptor vici i és basic lluitar en l'inici, per privar el seu desenvolupament i així crear homes forts per aconseguir un sa i segur esdevenidor per a tothom.

Entre candidats

Piulachs: Ja tinc programa, defensar la salut pública estenent propaganda arreu a favor i exposant clar els vertaders efectes del tabac i la droga.

Jacob: No t'ho veig gens factible. Es molt probable que surtis elegit, però una vegada dintre, no et deixaran manar.

Droga

En un carrer estret de la ciutat a hora matinera, s'ha format una llarga corrua de cotxes, els quals, en avançar a poc a poc, han organitzat una cridòria de clàxons alarmant. El primer és l'únic que no protesta, perquè a tres metres davant de la seva camioneta està contemplant un lamentable i depriment espectacle, motiu de l'estancament del trànsit.

Tres nois jovenets entre quinze i disset anys, marxen lents i amb grans dificultats pel mig del carrer -el necessitent tot-: caminant entrecreuats per no caure, el del mig amb els braços recolzats sobre les espatlles dels seus companys, en forma de creu, quasi extenuat, arrossega els peus i els posa a terra a intermitències, els altres, però es mostren més valents, encara que també amb el cos visiblement debilitat i fent esses de desequilibri constantment.

L'aparença i símptoma és d'haver ingerit droga.

Un home decidit s'apropa a ells i amb bona intenció s'ofereix per ajudar-los.

Els el rebutjen quasi amb gest de menyspreu, intenten caminar més de pressa sembla que volent demostrar que no necessiten ajuda. Però tot seguit torna la lentitud, més acusada si cal, és clara la impotència que acusen els seus cossos lassats per l'esforç sobrehumà que estan realitzant per sobreposar-se de l'extrema debilitat en què es troben.

Més endavant hi ha una petita placeta, segueixen dintre d'aquesta i dirigint-se a un banc de pedra situat enfront de la font, es deixen caure desplomats i sense força, de manera que queden estirats a terra, com si fossin sacs llançats des d'un camió en marxa.

De veritat és desagradable i fa pena contemplar-los, tan joves i arribar a aquesta situació lamentablement greu.

Els conductors encara nerviosos, avancen extremant el sorollós ambient que van produint, però enmudeixen a l'instant d'arribar a

la plaça i veure, sorpresos, el motiu de la llarga pèrdua de temps que han sofert. La reacció general és el silenci, els domina el pànic i se'ls posa un nus a la gola i el cor encongít, en comprovar el que els seus ulls veuen. Ara fins i tot els sap greu d'haver promogut tant aldarull.

Un home gran, en passar enfront d'aquell inhòspit banc, mou el cap de dalt a baix diverses vegades, murmurant i senyant-se la cara, sense altra alternativa, aixafa l'accelerador i, lleuger, segueix carrer enllà. Tothom que va desfilant i els contempla es mostra preocupat i l'actitud és d'indubtable decepció i impotència davant d'uns fets que no estan dins les nostres possibilitats de poder resoldre, només ens queda conformar-nos en observar i seguir avant. Però la veritat és que et rebreguen i estremeixen els sentiments i no pots evitar de fer una dura dedicatòria de condemna a tots els culpables d'aquests greus resultats.

Jo, concentrat en l'espectacle, interessat i dolgut, la meua reacció, en la consciència és endinsar-me dins de cadascun d'ells i conversant amb mi mateix, faig una anàlisi del difícil moment en què es troben aquests joves: la meua imaginació, així va discórrer. Preguntant-me: t'has adonat de l'estat de desfeta en què et trobes? com t'has permès arribar en aquest punt tan crític, on estaves tu?

Procurar fer una conclusió i exposant conceptes per aclarir dubtes ens podem dir: es que estem mancats des dels nostres principis, d'una educació adequada per evitar perills semblants o és que la posseïm i no reeixim practicar-la en el moment oportú?

L'experiència de la vida i el nostre natural raonament ens fa prou coneixedors dels bons camins a seguir. El que no es comprèn, és la facilitat que tenim de perdre la noció de l'ordre i caure de manera tan fàcil al primer parany perillós que qualsevol ens presenti.

Abans d'emprendre camí desconegut, contempla i medita, mai perdis la raó d'ésser que ets tu, esquiva tot ambient dubtós i segueix amb fermesa el que tu ja coneixes.

El que és teu i per a tu, no esperis que t'ho faci ningú.

Pensament

Dins les famílies, també hi tenim guerra o són els caràcters.

En buscar parella estable, si vols que sigui així, abans que la guapesa física o econòmica, és essencial comprovar, per sobre de tot, l'encaix dels temperaments.

Igual amb l'anell de compromís, sigui de moda o valuós, sinó és correcta la mida, no compris, no és la teva mida.

Casament

La vida és gran, llarga, bonica...
que n'és de curt, el temps.
Naixien ahir dues sanes criatures
goig - com totes - de les seves families.
Avui decidides i amb tot sentiment
assistim a reunió de festa, al seu casament.
Nervis, emoció, s'han dit sí a l'altar
sí, camí de camins trobat, escollit o signat
seguiran dintre d'aquesta societat
plena d'esculls, amb destresa a guanyar.
En tots els aspectes, un consell de valor,
uniu els dos cors en un, un de sol, gran i fort
s'alleugereix el camí i plana respirar millor
s'obté victòria, davant la força dels vents.
La vida és gran, llarga, bonica....
que n'és de curt, el temps.
Gustosa categoria ser avis, sens menysprear
feu amb fervor el que Déu ens mana,
caseu-vos i apreneu a multiplicar.
Desitgem-nos ara i sempre bona aurora
tots junts aixequem alta la copa
per brindar amb tota la força del cor,
perquè aquesta parella gaudeixin de l'amor.

*Primer poema, escrit i dedicat, en el banquet de l'Enllaç de
Noces. A Josep Ribas Aloy i Antònia Margarit Margarit
En el dia 11 d'agost de 1985.*

La senyoreta

Ahir en aquesta Vall, bonic poble de Carme
on destí arriba atent, una guia de nenes
defectes o virtuts, l'últim és el que l'encarna.
Elles serrell, curtes o llargues trenes.

Sentit de responsabilitat, activa exigent
exemples del seu treball, hem recordat
qualitat d'ensenyament, així orientava nova gent
per obtenir bon comportament en família i societat.

Enfilem amunt airosos, per conegut camí
boscos de pins, vinyes i camps de blat
oliveres, florits ametllers, farigola i romaní.
Li oferim que culli, del que ella ha sembrat.

Planell de muntanya, ideal per homenatjar
visita tradicional que mantenim pas a pas
Església centenària, noble i santa llar.
vivim protegits, per la verge de Coll Bas.

Gran dia: missa, oració, abraçades i petons
diàleg, alegria, sorpreses i agradables emocions.

Festa endins, es respira el perfum de més d'una flor
lligams passats, sentiments profunds, ulls humits
mirant els seus rostres se'ls veu el cor.
Si l'amor fos soroll, de lluny se sentirien els crits.

Avui en aquesta Vall, bonic poble de Carme
i com els ocells, volant i fent els seus nius.
Ha tornat més gran, vital i jove encara
entre nosaltres contents, la senyoreta Teresa Rius.

El jardí

Un jardiner d'ofici atent i esmerat
treballa en aquest gran jardí ben cuidat
ple de flors boniques i tendres
de colors varis i molts d'estridents
roses juntes formant maravelles
altres seques, per haver nascut fa ja temps.
En destaca una que creix vora la font,
desenvolupada, generosa, plena de virtuts,
les abelles hi tenen vida, és l'admiració de tots.
Als problemes solucions per les seves aptituds
cara amable, segura i riallera
en ella el temps és sempre primavera.

Tempesta negra, aigua, llampecs i trons
pedra, vent fortíssim xiula als turons.
Al jardí, es preveuen resultats de dolor,
impotents veiem com es torça, la millor flor.
El dia que el cicló la va trencar
no hi hagué cap flor, que deixés de plorar.
Encara treu saba la soca on ella visqué
ferida fonda, difícil d'esborrar pel jardiner.
Més avall, brots nous surten amb força
obriran vida per tots, esperança nova.

Desaparèixer una rosa tan bella, és latent
no sabem jugar aquest pesat joc
tenim desfet el cor pel sentiment
ignorem el destí i el moment de la mort.
Qui plora per amor, és que estima i sap estimar
dominats de pena, avui ens toca plorar....

*Dedicat a la nostra volguda i simpàtica amiga
Montserrat Torres Escofet
que s'adormí a la florida edat de més relació.*

Parella

(humor)

Tens nom de dona, però no el dic
la història pot ser enredada,
tímid, el meu tampoc l'escric.

Ja fa molta estona que estem junts
de mi hauràs après alguns apunts.
Hauré de despatxar-te per gandul.
Si seguit treballlo tretze hores.
No vull dir el treball dels baguls
en cap moment m'has fet pessigolles
el teu mirar distret encantat
dóna la impressió que vius allunyat
hauré de mirar-te la data de caducitat.

Ets tan bonica, formosa i fineta
el teu harmoniós i ben posat mostrador.
Tenia por desfer-te el llaç i l'etiqueta
i que agafessis la passa, l'iva o l'escarbató.
Oscil-les, garbeges, estrenys, balles bé
porta'm terra endins a la glòria
aquesta nit, sento que la lluna fa el ple.
Fem l'acte ben fet, passant per vicaria.

Sí, sí, visitar bars, en penes i alegries
en disgustos i il·lusions, les excursions
dansar el vals i la polca, en festes i fires
fins que la mort ens separi, les satisfaccions.

El pis és alt i assolellat, molt petit
l'entrada estreta, passa just una portadora
disbauxat, quasi diria escanyolit.
Heeee... que hi ha verema a Barcelona?
Pensa bé i no siguis distreta dona.
Quan la mestressa torna del mercat
és portadora del que allí hi ha comprat.
Clients perseverants, d'engrescadors dons
gaudim de moguda i unida convivència
gastem excel·lent marca, d'envasats petons
perfumats, tal com ragen i sense abstinència.

Somni

M'agrada el bosc, estic en un planell
voltat d'alzines joves i pins vells
plena cantúria de diversos ocells.
Pedres planes vora el camí
cobertes de forta rosada del matí
cada goteta i veig una lletra escrita
és fantàstic es pot llegir.

Colors pujats, flors a totes les plantes
florides dintre glaçats bassals,
no és normal semblant crescuda.
Les mates, el boix, llargarudes fulles
es mouen suaument, a ritme de vals.
Milers d'insectes caminen en silenci
per sobre una catifa de molsa humida
formigues blanques hi ballen sense fi.

Darrera meu una llum blanca i forta
cega els meus ulls, suat caic a terra
els genolls s'enfonsen dins el fang
tremolo, només puc mirar endavant
nerviós, sento foc en la sang
em cremen les orelles, picor al pit
rasco tot el cos sense respir.

Desperto cansat i sense fisures
ara entenc el que havia dubtat
tinc més clar el significat
de la frase "rasgar-se les vestidures"
Xoc que produeix la puresa-veritat
contra el cos opac i amb més d'un pecat.

Temps

Aquesta espaiosa bola rodona tan gran
que constant ferma i lenta va caminant.

Es la força més poderosa i segura que existeix
trenca, esquerdada, rovellada, desfeta, mata i podreix.

El futur arriba, vivim el present, el passat se'n va
nostre cos tendre o arrugat ens diu l'estona que fa.

Cada minut és nou, el gaudim o patim
segons el full del llibre de vida que llegim.

Campanes horàries que marquen el temps cantant
sense fre, al mateix ritme i sempre avant.

Notes de bronze, escoltem diferent en plor o riure
Vent del nord, garbí o ponent el moment de viure.

Ens marca la data del nostre naixement
el curs de la vida i fins quan marxem.

Edifici fortalesa d'antany orgullós castell.
Ruinós, les portes de ferro, desfetes pel rovell.

Epoca de savis i sants, sabem per llibres, excavacions
lluïta i treball dirigits als seus fins.

Avui era de campions, líders i grans explosions
ens trobaran -més enlla- soterrats molt més endins.

La gran bola rodona, espaiosa, segura i constant
seguirà silenciosa i lenta caminant, caminant, caminant.

La Campana Maria - Succeí l'any 1936

Campana de bronze, quin só, quina veu
entres per la porta, finestra i balcó
anunciant les noves, puntual arreu
toc de foc, de festa, bateig d'un nadó.

Es bona necessària la teva companyia
toques quan una persona estimada mor
avises el moment del rés a l'Ave Maria
que trist, quan sones tan a poc a poc.

Parles tal com és la vida, sense fantasia
hores pesades: en les alegres dones valor
sentint-te des de l'Areny fins a l'última masia
repiques contenta, per Nadal i Festa Major.

L'Home sofreix desequilibris que fan por
perd l'afecte, el nord, l'ordre, el seny,
el que més corre i crida té la raó
el que menys sap, és el que més empeny.

Uns pocs homes desenfrenats, equivocats
els altres en majoria, contemplant espantats
tirant de dalt a baix, la campana Maria
un gran clot ha fet al terra de la plaça
de prop, molts de lluny, tothom la mira
ningú diu res, tenim amagada l'espasa.

L'especte del campanar és desolador
il-lumina un sol rogent, més clara la buidor.
Qui imaginava la teva violenta mort
ara no hi ha, qui bategui a poc a poc
disgustats ho fem nosaltres, amb el cor.

Ens han prè una joia, errats obrers
estimada pel poble, envejada pels forasters.

Pensaments en frases

La persona és un gran valor ja quan neix.
Valorar-se més, depèn d'ell mateix.

L'enveja és un defecte, que diem no tenir
pero malauradament tots en gastem.

L'individu sol, assaja pacífic
quan està amb altres, actua en grau superior.

No mesuris la grandesa, en el físic o guapesa
el valor humà, està en les virtuts personals.

Jugar al joc de les loteries, és fer un favor als altres.

No justifiquis, escoltant només a qui es raona al seu favor
resumeix escoltant també a l'altre.

Les doctrines i programes polítics, solen estar ben escrits.
L'home falla en educar i practicar, perquè actua tal com és ell.

La persona orgullosa i creguda, és la que menys sap
no admet aprendre dels altres, només sap el que sap d'ell.

Tots reconeixem que no som perfectes
però si no vols perdre l'amistat, a ningú parlis dels seus errors.

El bo i dolent dels altres, és un llibre obert que cal llegir.
Escull el bo de tots i enriquiràs el teu.

Per fer bona justícia, és necessari ser perfecte
en l'home la perfecció no existeix.

No jutgis a ningú, tu ets com ell.
només ens pot jutjar, qui ens ha creat.

No gaudeix de més felicitat el que més riu.
El feliç és el que té, una pau interior plena.

Política i treballar-la bé, és política
política i trencar les amistats, és guerra.

Homes actius diuen amb poc temps, haver-se fet propietaris de molta terra.
Quan la veritat, és el temps i la terra que són propietaris de nosaltres.

Ment sana

Terra fèril, espiguell florit
sol calent espiga daurada
gra de blat desenvolupat fornit
per assegurar feliç anyada.

Un gra de tants, ell ets tu
crescut en ambient de favor
coneixes la fe i la virtut.
Convivència amb senzillesa i amor.

La teva ment marxa ràpid favorable
tens avantatge, veus més enllà de demà
sorprenent tu et sents sempre deixeble
no et recordes de tu a tothorn dónes la mà.

Pràctic emprenedor, mirada penetrant
domines l'entorn, atent al que diuen
maduresa, comprens el que està pensant
lliçó quan els teus llavis es mouen.

Parles poc, cada paraula és un consell
el teu esperit flexible, àgil, renovador
esdevenidor de futur a tot nivell
tens fusta de qualitat, goig de bon pastor.

Gust teu extens treball, historia sorda
congressos, organitzacions, tu desapercebut.
Per tota la geografia d'aquesta gran bola
vas deixar l'espiga daurada plena de salut.

Lluny d'horitzons on vius ara
avui t'he vist en visió clara.
Vesteixes un vestit, més que blanc
caminar decidit amb aire pur
molt de temps i encara ets infant
has cuidat els encants de la virtut.
Els teus consells de colors bonics,
paraula dolça, ambient semblant,
Et volem seguir fermes grans i petits
el teu camí difícil, però segur i gran.
Hom intenta llegir els teus escrits
senzills, entenedors, per fer via endavant
i sempre poder lluir com tu de blanc.

*En record del nostre entranyable gran amic:
el Dr. Mossèn Rogeli Duocastella Rossell*

A quin preu cotitzem?

Avui cridant he desafinat, de veritat que em sap greu,
perquè he precisat, que és més fàcil ésser familiar, que ser
amic.

L'amor també és camí de pedres.
Multiplica i fes que sigui de cinc estrelles.

Amor

Ambdós feu camí des del primer temps
en gastes cada dia, i no saps com
és propietat teva, ignores on el tens
t'abarca la vida i oblides el seu nom.

Brilla aquest do en la més gran virtut
subjuga i afecta l'acció en pura veritat.
Que n'és de bo, sentir l'ombra de l'altitud
amansit en el sentiment viuràs la realitat.

La moda en el llenguatge ens fa desviar
amb crit arrogant, diuen fer l'amor
a tots els actes sexuals, l'amor no el fas.
el tens fet dins el cor, per expressar l'estimar.

Donem aquest nom sagrat a diferents valors
d'escasa essència, així envilim l'amor.
Ens és misteri aquesta força espiritual del cor.
Atent aprèn de qui tens a prop, immersa en l'amor.

La dona que és mare, va néixer petita
petita va néixer bonica i per estimar.
Ella conquereix i en el seu cor abriga,
embolica el que li agrada i pot acariciar.

Entrega, decidida, el seu perfum de joventut
font generosa fecunda, juga i germina.
Rei el seu cos en gloriosa plenitud
neix un nou somriure, ple de vida.

Gesticula graciosa, diminuta figura
com els pètals purs que dóna la flor.
Arribat somni real, formada escultura
fruit de les seves entranyes, tot amor.

Aprenem de la mare, llegim el seu escrit.
Amor és donar, donar és sembrar
si no sembres mai podràs collir.

Libertat

Et neguen a l'esquerra, amunt, també avall
no poder fer a gust, sembla que pateixis d'ofec.
Vull deixar el monòton i pesat treball
els dos vells i aquest avorrit aplec.
Somnis de grandesa són important lluny d'aquí
ganes de ser lliure i viure per a mi.

Jocs de llums, brugit, presses, les ciutats
no sé, no conec, faig amics en un bar
parlen de negocis, no els entenc, van molt mudats
diuen donar-me feina, em volen encaminar.
Conviden, quin plaer, domino la gravetat volant
les formes canviant, gruixudes, estretes grans
ones de colors fantàstics, finíssims, variant.
Vertígen alt abisme, m'enfonso inacabables tobogans.

Un s'anomena camell, l'altre pantera
noms de selva, jo també em sento fera.
Una amiga bonica ajeguda en un racó
cria, demana: ves a buscar, necessito il·lusió
ella com tots, fa el mateix que jo.
Surto al carrer, estiro corro i segueixo corrents
al final de la plaça vigilant més d'un municipal.
Darrera meu una dona plora, li he trencat les dents
no faig cas, a les mans hi tinc el que val.

Impressió d'haver dormit segles, ignoro on estic
tinc posat un gros pijama, em falta cos
sento fred i sense força, estirat sobre un llit
amb dificultat descordo, només tinc la pell i l'os.
Estic fet un carrossa de salut desposseït
tantes vegades, a ells, els ho havia dit.

Per la finestra es veu un extens bosc de pins
en el cel marcades dues ratlles, fines llunts
son dos braços estesos que venen cap a mi
un rostre és la mare, ve per alleujar-me turments
Fill meu no tinguis por, ja sóc aquí,
perdut per terra eixuta, jo et portaré per bon camí.
L'amor d'aquesta dona, és un gran consol
l'alegria dura poc, al cim s'ha post el sol.

Sentia dintre meu forta inspiració, bramar el mar
no al consell dels pares, ni de l'amic veí,
buscava llibertat i d'ella en vaig marxar.
El camí que he seguit ha estat destí de fi.

Roses Negres

En la capa d'Ozó una gran boira errant
extensa, estàtica, espessa de negres roses.
origen desconegut, els científics estudiant
taques de virils expressions, d'homes i dones.

S'expressen cridant, diuen que no han dit
factor negatiu, en el camí pròsper de la fe.
Pobre i pèssima oratòria, qui escolta és ferit.
Herència, contagi o simple escola de carrer.

Actual parlant desdibuixant gargots
embruten la perifèria, oferint el disbarat
perillós defecte per desencaminar-nos a tots.
És llenguatge d'arada i carro encallat.

Descobreix-te no dubtis i tinguis por
si vols triunfar i ser, evita la desviació.
Amb la gustosa disbauxa en seràs perdedor
respira aire pur i fruiràs total satisfacció.

En l'avanç cultural, no estem gens atents
sentim i presumim d'estar molt civilitzats.
Lleugers escampant roses negres pestilents
igual és el comportament de segles passats.

Difícil i alta, és la muntanya de la perfecció
ja de petits, quan en el cos sentim dolor, plorem
laments pel qui no busqui o trobi a temps el perdó
després de vida en aquesta gran vall, seguirà plorant.

L'Aventurer

La ment de l'aventurer frisa per marxar
lluny d'on era, segueix escapant-se endavant.
Valls i pobles deixa enrera, en constant caminar
la ideal aventura desitjada, no la troba buscant.

Es predilecta l'obsessió, en el fons del seu cor
d'horitzons llunyants i viu el seu ric progrés
travessant inhòspites terres, sense descans ni temor
liquidant obstacles, resultants drets i al revès.

El dia i la nit, a tot arreu és clar i fosc
l'amor i la maldat, aquí també és veritat.
El més fort domina, perquè el dèbil, n'és exclòs
en la justícia, l'home sacseja i omple de forat.

Vull viure en aquesta terra, és necessari adreçar
m'agrada el mar revoltós, rompent roca, l'ona gegant.
Obstinat amb el difícil, accepto el dur lluitar.
Símbol en el camí de la meva vida, el petit fer-lo gran.

Com creixen els arbres, com han crescut, el temps,
les branques ens donenombra, vida el seu fruit
fulles verdes, mullades per la pluja, mogudes pels vents,
daurades pel creixement, a l'hivern totes han caigut.

Als bancs de la plaça no hi ha la mateixa gent
En Miquel, en Jaume, l'Eduard, molt s'ha segat.
Dintre meu brolla i domina el sentiment
a casa del poble on vaig néixer, vora el mar.
Llar de foc, l'escó, sobre la taula, pa i el porró
música de tenora i l'himne a la Verge, el Virolai.

Les cames em tremolen, per la dominant cançó.
No ho comprenc, jo no sóc creient, no he cregut mai.

T'has esmerçat, en generar el futur que engrana
teixir en els homes, és de tità, d'alt i fort esperit.
Tens premi de podi i cordial salutació de corona
per construir segur i decidit, tal com està escrit.

L'esqueix

Un marc sobre un tapís, rosaris i un llibre a la mà
m'afecta adorant amb devoció, la teva figura dempeus
primer vestit d'homenet, ingenu el teu noble mirar.

Em brillen els records, contemplant-te amb il·lusió
posada tota l'esperança, per fructificar el nostre conreu.
Et dono tot el que tinc i sé, perquè siguis el millor.

Et sents important d'ésser guia, quan son petits
aconsellant-los, prevenir que el mal sigui breu
afectiva confiança, raonada pels cims assolits.

Per estimar més, calia un inesperat accident?
Abans el cridava pel nom, ara li dic fill meu
és persistent l'angoixa, prova subtil de valent.

Els vents bufen com de costum, jo desperto diferent
dissort d'un nostre esqueix, l'escalfor la seva veu.
Branca florida, esqueixada en esplendor creixent.

Ignorem el futur i què ens prepara d'immediat
esperem dificultats, però no a tant alt preu.
Em fa trontollar la feblesa, el no estar preparat.

Ell respira enrotllat de tubs, sobre un llit
immòbil hores i dies, amb la ment ferida greu
abatut el seu cos fornit, despullat el seu pit.

Se li parla, llàgrimes cara avall, sentits afligits
moment emotiu, el silenci fa mal, perquè no parleu
em miro els rostres i els que som, son tots humits.

Voldria fer, dintre meu sento una força misteriosa
és penós, no poder solucionar el que sents teu
només abastar de sentiment una forta besada.

El meu cos deambula, motivat per intens dolor
ara sí que sento a prop la fusta de la Vostra Creu
punxades constants, batec sonor, galopa el meu cor.

Esqueix de vida, ferida d'esqueix també en el camí.
Convicció en la llum de la fe, tot el nostre és teu
encesos d'amor i oració, per la teva salut puguis guarir.

Església

Esclat tresor en formar-se cos i ànima, ja en ser infant.
Esclat d'incògnit temor, quan ja grans es separaran.

Tenim plena devoció, en vostra noble figura
en la dolça paraula, d'aquest rostre tan serè
gaudim de confiança per la sàvia parla pura
que ens donau, per millorar nostra diluïda fe.

Veig dubte i misteri, no tinc habilitat en l'afer
la meva fe s'esborra, quan intento en Vós pensar
no comprenc per què m'heu donat tan esquifit saber
voldria descobrir el més enllà i seguir la llei d'estimar.

Afectuós obre els braços als costats, avant i enrera
un no és força, l'església es fa compacta amb tots.
Medita ferm amb el cor i la ment, sense pressa
ofereix entrega i servitud, valuosos i autèntics vots.

Se'ns mana amb fe aclucar-nos l'ull, tothom a tothom
paraula fàcil, pero rellisquem en ordenar el perdó.
El desvalgut que no és a gust li ignorem el nom.
Perdem el dolç ressò, que produeix el bon petó.

S'ha desterrat la paraula pecat, de tu i del carrer
saltironem com fulles seques, a ritme del nou art.
Xiula vent sorollós movent-nos al seu plaer.
Mai hem provat, ens sembla trista l'humilitat.

Amb tricotosa pròpia, teixim tela criticaona,
despullem nostra imatge i envilim l'entorn
provoquem fre d'amor futur, a tota persona
d'adhesió a l'apostolat real de cada jorn.

Asseguts a diferent lloc, respira el clan familiar,
sentits dominants han promogut, afectes de rancúnia
penós desencís d'aliança, esperant solucions d'atzar.
Devoció a l'orgull i diner, absent n'és l'amor.

Enganyosa expressió de moda, ho tenim tot controlat
festius i fastuosos carrils, buits i sense història.
Si ells ho tenen, tu tens negada la llibertat.
Aigualit somni daurat, de viure en promesa glòria.

Perquè tan sovint obrim i tanquem la porta
si al nostre noble amic, li negem l'ofrena.
Nostra ment absent no aprèn, així poc recorda.
Serà que de la llei del Pare, hi vivim d'esquena?

Les fonts de l'amor i fe ragen, t'has passat el lloc.
Cerca el formós camí d'elles i xarrupa'n un bon glop.

Que petits som

Aliniats astres i més astres, fins l'infinít
no abarques mirar aquest tant immens bloc
dibuixat amb estrelles, maravellosa la nit.
El sol de dia esborra amb la seva llum de foc.

La vida és màgia ombra de gran geni
mà sàvia ha marcat geometria permanent
influència directa sobre nostre zènit
guia de navegants en la seva ruta pendent.

Quin signe marca l'home quan divideix
dominat per la venjança, esmola la dalla constant
creant guerres, fam i misèria per la terra expandeix
acaba al gran, copia Herodes aniquilant l'infant.

Terror, tortures, crímens, segrests, avui calendari.
Sort que els més greus són vagons terceres
expressió en accident d'un expert mandatari.
Cultiven ungles i dents, practicant l'instint de feres.

Per la caixa quadrada aprenem macabra professió
escola delictiva ensenyant fer el que tenim privat
aprèn l'adult, el jove, l'infant, en seguida programació
Ens filtren l'afluència corrosiva desconnectant realitat

Films corruptes que a l'home li desfiguren l'estil
instigant a matar humans, però són esclaus o indis.
Qui és qui, per inculcar tal procediment nefast i vil
s'atempta sense pietat contra el dèbil amb genocidis.

Ja la primera família, la poma i el joc de matar
costosa l'obediència i concòrdia, en nostra manera de ser.
Els segles passant i l'home no raona en avançar
obsessionat en augmentar la crueltat, que practicà el primer.

Les fonts de la fe ragen, ignoro el lloc
que petit em sento, que petitet sóc.

Tribuna de societat

La ideal parella és filigrana de dos
dos que escriguin i dibuixin amb el cor
obrin i marquin pausa a ritme generós.
Facin obra mestra d'insignificant a major.

Ceremònia emotiva especial i singular
decisió pròpia de rebre la magnífica Llei.
Protagonistes amb somris nerviós a l'altar,
ferma i formosa benedicció, valoració de Rei.

Festa d'expansió de l'aroma de flor
flors, testimoni d'anells i del Sí.
Ella gardènies a la mà i en el cor.
Flors a la taula, diada que no tingui fi.

Mil-lenari arbre de la vida passem a formar
branca de fullatge tendra, nostre esqueix.
Oberts a la prosperitat, aprendre a multiplicar
ajudar i conviure, sota l'ombra que creix.

Bonics ulls clars de mirada penetrant
radiants il·luminen, el cos i l'esperit
donen força sensible de viure volant
i hom li desapareix la foscor de la nit.

Jugar amb l'escultura, units els sentiments
és viure a la glòria immillorables moments.
Màgia d'amor, quant més en gastes més en tens.

Sentim un tin tin, suau, eufòric de copiar
contagiats us desitgem, felicitats de tot cor.
Decidits aixequem junts la copa, per brindar
que aquesta parella, gaudeixin el do de l'amor.

*Enllaç de Noces, de la ideal i magnífica parella
Carlos Ester Romanos i Marisol Serra Gil*

El Turonet

La felicitat de la vida, és l'ofrena i amistat
que cadascú distribueixi amb senzillesa i alegria
i posseeixi l'esperança viva, que hem heretat
que se'ns reveli l'elogi del bon fer, cada dia.

Altafulla, Planell, Roure, Alzina, Pladevall
arbreda de noble fusta, el Turó del Galvany
regat per experts, nodreix i curulla el treball.
Xauxa sense veda, ànecs, conills i perdius tot l'any.

Decidida de petita, ja s'inspirava en ser guia
amb visió de futur, planta bandera al turonet.
No sense sacrifici, crea clients en gran família.
S'afinca i es lloa, de llar i de l'atractiu hortet.

Llàstima com tants pollastres no tornin a existir
i contemplar la destresa de les fines mans
que els manipulen i seleccionen, per servir.
Ni vius complaents, no es farien sagnants.

Enllaça amistat afectuosa, entre servidora i servida
ennobleix el seu treball, en estima al proïsme
allibera temor a la Sra. Mercè, es rovelli la cuina.
Solucionar tanta pols, s'anomena progressisme.

Astuta i cauta manipula fidel, secrets d'ofici
com l'abella xucla el nectar de la flor.
Cobra el que embolica, sap que és negoci
mes dóna amor, és el que li despatxa el cor.

Et sents com a casa, a casa la senyora Irene
brolla i corre constant, gran endoll de simpatia.
Flors en el seu altar, amb perfum de primavera.
Es llum de fe, llum de fets de la Verge Maria.

*Felicitació efusiva en el dia de la seva festa onomàstica.
Dedicada a la Sra. Irene Caubet Feixes.*

Pensaments en frases

Si no saps parlar, aprèn a escoltar.
El calumniós es creu saber.

Si la llibertat de sacrifici entra a la parella,
és perquè l'amor ha estat sempre absent.

Assossega't, pren calma i no corris tant
el temps no mor, neix constant
viu a poc a poc, la vida es només un instant.

L'amor i l'educació són completament compatibles
no és educació gastar-la a estones i a segons qui.
El ben educat ho fa, del matí al vespre i a tothom.

El cos és meu i en faig el que vull.
Amo? digues-ne responsable.
No has nascut per decisió pròpia.
T'han donat cos i vida i posat la mort.

Estem fets de manera, que veiem als altres
per veure'ns a nosaltres mateixos seria necessari
un mirall molt especial i segurament molt car.
Encara que poguéssim no el comprariem.

Mirant l'univers, pensant en el més enllà
comprenem que la ment que ens han donat és molt limitada.
Aquesta mancança és per tenir una gran sorpresa?
No aconseguiràs concloure per intel·ligència.
Podràs fer petits avanços, amb la teva pròpia fe.

En aquells temps la gent vivien protegits per molts déus
el de l'amor, el del temps, el del diner, etc.
Avui n'hi ha molts més. Executem els ritus, nosaltres
mateixos ens casàrem ahir, avui també, demà hi tornem.
Quina velocitat d'estimar més desenfrenada.
És a dir, tu recordes com caminen els crancs?

La mentida

Espaiosa alzina plantada prop del pantà
l'arrel xucla, dóna vida a l'exuberant brancam.
Centenària cambra d'aus i ombra pel rabadà
orienta a l'ovella passi d'ella, caigui al fang.
Al poble hi viu un home, que els números fa daurats
màgic orador, del res, tots ho veuen brillant
ha teixit una xarxa immensa, milers els atrapats.
Eufòrics i confiats, els sembla marxen per camí gran.
Intencionada actitud de luxe, sense fre ni compassió
negoci inexistent, font de picabaralles, saldo greu.
L'instint de consciència el doblega, un trist ressò
rep contínues amenaces, de cert i ferm signe de creu.

- Suma sobre la taula, algú truca a la porta
temença qui és tan avançada la nit?
No coneix el bosc, s'endinsa esporuguit.
Llum d'estrelles, l'arç i bardissa punxen la carn
s'eixuga les mans, camisa blanca vermella de sang.
Venç la muntanya, la plana i un llarg congost
munió de mosquits, raïcs de granotes, clima humit.
A fosques el camí trepitja llot, és camí de mort.
Sigui el teu destí, arribar al terme de l'alzina.
El sol resplandeix, blau el cel, verds els camps
els moixons no piulejen, despertant atordits
fort brojit de la voladissa dins el fullam
en l'aigua espessa escolten esgarrifosos crits.
El llot li cobreix la boca, no respira el pit
mira l'alzina, veu el volateig de la gran família
clara de l'última observació, la ment li ha dit.
El meu cos pesa, m'enfonso dintre el llac
immòbil oprimat, em sento com un clau clavat.

Pogués tenir ales, volar lleuger com els ocells.
Fidels volant àgils i lliures, la veritat són ells.

L'èxit en la mentida, té forma i ruta de bumerang.
Llences amb força avant, torna ferotge, el teu propi dany.

La gran diferència

Llum permanent de llum, la llei de fet diví
il·lumina els cinc continents, per tot color
vàlida, segura de principi, sempre fins la fi.
Sàvia ordenació, sols en una sola paraula: Amor.

L'arena fina, forma ondulades dunes al desert
arený de dunes formaria la llei, els articles,
folis, folis, fent i desfent, el jeroglífic dret
infringint en la societat, inacabables periples.

Fidels verbs, signar, mesurar, amidar, pesar, balança
d'ordre i entesa per fruïr, símbol de convivència.
Però ens envaeix continu zel, de forjar la trampa
roïns en destruir-nos la identitat a consciència.

Grups de música organitzats, tants de religió
còpies fetes dels mateixos bíblics, llibres sants.
Vesteixen a mida, es fan a gust, la llei i el perdó
és to, segons clima i per les venes corri la sang.

Com una paraula, ens és tant difícil seguir
deriva nostra consciència, esquerpa a l'obediència
altius, solitaris de govern, propi gust decidir.
Convençuts d'encert, amanyaguem la negligència.

Ens inculquen la immoralitat, do de diner i poder
incauts i enlluernats, enrolem el camí privat
amb actituds negatives, desplaçem l'amor i la fe
despreciem el bé, dominats i mancats d'autoritat.

Si fóssim vertaders germans, sense fronteres ni color
seria viure la natura, amb sentor d'aroma pura
i ser amos de respirar, amb el cervell i el cor,
lliurar oprimits i marginats, de respirar per ventura.

Ser, creació natural néixer, sort en fet d'amor
tan donat cos i vida i responsabilitat fins morir.
Estima i estima't, no lloar l'amor és viure mort.
Dissort no recordar, que no has fet res per existir.

Tempesta Bis

Trepitgem valls i cims, guiats per defectes
és llegat d'herència, rebut de generacions
per burlar virtuts i saber crear tempestes.
Tossuts complaents, adherir-se a les deformacions.

Just cada jorn, el sol surt en l'horitzó
il-luminant en forma de ventall, sens retard.
Mestre pintor, **ahora fines** altres flors de cotó
dibuixat de boires o clar, el cel sempre pintat.

Creix una boira **petiteta**, és tant poc
aires secs i forts, l'oscil-len errant
ja no és visible, desfeta pel xaloc,
vida truncada d'un indefens infant.

Cúmuls i nimbus, immensa és la foscor
el trèmol sembla legions de potents canons
avança la tempesta, té veu greu, és furor
borrascada l'atmosfera amb estrepitosos trons.

Cortina d'aigua, esborra el bosc d'alzina i pi
serpenteja incadescents rúbriques, el llampec
mata l'home, l'ovella, no sap a qui, l'assassí
oprimeix la gegant guspira, creant pànic l'espetec.

Continuades pluges, desborden el torrent
negada l'horta, malmet fruita i verdura
la riera arrenca i arrossega, tot fragment.
Impost sense límit, el temps no mesura.

Camps de sega daurada, brillen pel gran afany
aquí, viril pedregada de natural congelador
gest de lladre, furt l'esforç de tot l'any,
per collir depressió, el desmembrat agricultor.

De la tempesta natural, l'home vol copiar
no rega, es seca, però de soroll amb escriu
núvols i llamps, en laboratori sap fabricar
l'intel·ligent avantatge, és que es mata, ell mateix.

Enllaç de Noces

Sebas Garcia Moreno i Sira Playà Pous

La terra resulta ser un original paradís
per tots aquells que il·luminats per l'esperit,
aconsegueixen col·locar-se de viure de cara a Aquell
qui els va fer a la seva imatge i semblança.
Confiats caminen amb fe pel camí traçat,
envers complir decidits la promesa de professar
el noble sentit de la vida, rebut de lletra Santa.
Confiar-nos una autèntica fidelitat i concòrdia,
a fi d'expressar-nos com a germans amb entesa d'amor.
L'amor, necessari de mimar amb delicadesa igual la flor,
reguem-lo amb optimisme per no conèixer la tardor.
Així, mantenir els pètals tendres i el nèctar permanent
per posseir en tot moment, força de primavera ardent, i
puguin l'home i dona, adherir-se a la més perfecta unió.
Inspirats serpentejem per alt camí de muntanya
amb perfum de flor boscana preparem la taula.
Goig de flors, goig de cors en el profund i sincer: Sí,
coronat i beneït per l'ambient de fet diví.
Afirmació que neix del cor, impacte el noble sentit,
d'ell brolla l'afectuosa abraçada i el petó d'amic.
Compromís per sempre del temps de bona amistat,
recolzament que us permeti, en l'amor, segura felicitat.

El moixons

Caminen saltironejant amb cap esvelt
pes són grams, vivacitat impressionant
es desplacen àgils, pels aires al cel
caminant piulejant, cantant volant.

inicien el voi per verger o guaret
així que a punt d'alba, és clar,
matoll, herba seca, buscant el granet
destres en l'espiga d'or, saben desgranar.

L'alzinar del cim, és ventós i fred
el moixó té un gran sentit
busca l'hàbitat en solei indret
el pla de la Vall, és el preferit.

Una jove i voluminosa alzina
arrelada a prop d'un aiguamoll
acull cada nit, la gran família
imita la lloca, amb tant de poll.

Els guarda del vent i els fa llit
els balanceja amb branca estesa
sorollet de fulles, ajuda l'adormit
milers sobre l'escorça, quina bona entesa.

Nits llargues gelades del temps
l'hivern cru s'agrupen en munió
moixons i arbre en companyia, pendents
aconseguir tants cossos junts, viva calefacció.

Dóna plaer festiu, contemplar els ocells
el brunzir d'ales, el cant de cadenera
les notes del rossinyol, xerroteig entre ells.
Paradís si el temps, no anés avant ni enrera.
Més ai... també la por, han vist un guerrer
ales silencioses, esteses, immòbils, l'esperver.

Tot ser vivent tenim marcada, part bel-ligerant
son víctimes propícies constants, d'ales més grans.
I en cautiveri perden la llibertat dels camps
per caprici de l'home, pel seu color i cant.

Nadal

Aquesta nit més, les estrelles brillen
una dona viu en el seu cos, gran alegria
amor en el cor, els sentiments s'endinsen
entrega llum, la Mare de Déu Verge Maria.

Una gran estrella il·lumina i ens guia
veritable llum a seguir, on ha volgut néixer
bigues encreuades sobre pedres, palla d'establia
senzillesa i humilitat, en el món farà créixer.

Josep i Maria el cuiden amb màxim anhel
sana criatura de cim, en saviesa i bondat.
Jesús li han posat, manat pel Pare del cel.
Per tot el poble, pastors i Reis és adorat.

Maria comprensiva, amb mi han fet meravelles
el seu cor ple d'amor, viu a prop del Senyor.
Patirem ceguera, no veurem llum a les estrelles
si no obeïm la fe i llei, que lliura de la foscor.

Al-leluia, al-leluia, és el Messies. Qui ha nascut
alegrat deixa la fosca i enrola camí de llum
convida i aconsella sortir del senderó perdut
per abraçar l'esperança i veure més clar i lluny.

Aquest dia tot sembla més dolç i gran
l'aire es respira més dens, la música més suau
fix somriure en el rostre de petits i grans.
Pot ser viure de glòria tanta pau?

Festa d'amor i convivència, per tot l'univers
fins respecten i fan treva, els qui viuen matant
bel-ligerants que necessiten ordenar el temps a l'invers
celebrar un dia negre, la resta viure'l cantant.

Ennobleix-te el cor, purifica't la boca
és autèntic tresor, més valuós que el diner
deixa a la festa, de gaudir només de copa
i a la taula del Pare, entraràs el primer.

Sembrador tireu bon gra en els nostres camps
volem ser bona terra, per obtenir collita gran
obrim els braços joiosos, per Vostre camí, esperant
ser dignes de rebre Vostra força, per l'Esperit Sant.

Divendres Sant

Llunyana línia de muntanya, creix el crepuscle
nou dia amb estrany silenci, inspira incert destí
molts acusen i criden, pocs pregunten que es faci miracle.
Tímida l'escalfor del sol, aquest especial matí.

La llum il·lumina la fauna, es reflecteix al mar
l'odi es desperta violent, algú és al·ludit
el vent remou l'aire de malícia contagiada
condemnatòria relliscada humana, vil crit.

La bogeria col·lectiva, infon maldat
ferment de microbis, generant infecció
fem justícia injectant sense pietat.
Senyalem l'error d'altri, ignorant el perdó.

Ferit el meu cor, en sentir el crit de tots
l'angoixa em confon el meu ser.
Qui sóc jo, per imitar l'udol de llops
contra Vós Senyor, és crear creu el meu afer.

Inepta nostra llei, alliberem al pecador
a la veritat donem camí d'espines, sagnant.
Un sospir enfosqueix el sol, signe de mort
cor oprimint plorant, avui Divendres Sant.

El cos camina fent-se més sensible en madurar
l'experiència perfila l'amor i plana el perdó.
Quant de temps he tardat, per Vós plorar
escoltava i no entenia, en narrar Vostre Passió.

Per guanyar la Santa Llei, és torn de sacrifici
agafa zel reeixint escolpir, obres sinceres
avançar marcant obediència, n'és ofici.
Si renegues del teu rol, la teva vida negues.

Jesús senzill, humil, ja perseguit nasqué
L'estada fou ensenyar, com és la vida aquí
rotllana d'homes, viure en cercle d'esbarzer.
Fets d'amor i sang, deixà signat per a tu i per a mi.

Ignorància

La natura m'entusiasma, per camí engrescador
furiós surto de casa, en busca i desig de lligar.
No existeix la veda, en aquesta caça major
a tothora del dia, pots caçar o ésser caçat
tot depen de com et pentines, a la boca gastes fluor
excèntrica corbata, camisa blanca, lluent calçat
moure't sense caminar, avançar sense esforç
parlar poc, pagar força, assegurat l'èxit del mercat
amics i amigues a dojo, votaran el teu nom
t'assetjaran el cos, ni que siguis lleig cap pelat.
Quantitat d'amor de l'altre, el que busca tothom.

Es mouen amb gràcia, unes faldilles prisades
el meu instint i gust, em dóna allí viatjar.
Vista vés amb compte, no facis passes endebades
em detura m'aconsella, un noble amic veterà
no badis, assegura tingui el melic a la panxa.
Maquillatge, estètica, capaç de transformar l'ètnia
no caiguis com el peix, enredat a la xarxa.
Teixit que tapa formes, d'una similitud com tu i jo.
En el bosc d'arbres, el bolet bo, estarrufa pinassa
bona fe amb el prisat, estarrufa l'eixerit rovelló.

Decebut no puc desfer el nus, no he lligat
creia conèixer el món, com un petitet mocador
Complex viver de disfresses, generant diversitat.
Quants esculls pica l'ona, roca abrupta l'escalador.
Escoltaré música, per alleugerir el so innocent
estudiar a fons i prevenir, el fals caprici perillós
decidit gravar en la ment, l'encertat manament
anar acurat trepitjar, bassiols de fang liquafós.

Pensaments

Ser mare, és do de riquesa
La mare dóna, la més gran fortuna
vida a la llum, llum de vida.

Néixer, viure i morir, és una missió.
Banc i espai de prova, per la teva valoració.

Amor, magnífica Llei de Déu
Si practiques el bé, amb amor
fas església, on et trobis, siguis qui siguis.

El llibre s'escriu, per llegir i aprendre
els que sabem poc, no llegim.

Quan plou, ens queixem i diem, que fa mal temps.
Anomenem bon temps a un dia ple de sol.
Els que coneixem i hem treballat al camp, hi estem
completament d'acord. Però sabem que un dia plujós
és fer molt millor temps.
Posem l'esguard a les conseqüències a nivell de
grans extensions.
Els països humits, gaudeixen de riquesa, pels
abundants dies de pluja.
Els països secs, sofreixen misèria, per l'excessiva
continuïtat de dies de sol.

La paraula amor, sofreix un desgavell imperdonable.
En trobades públiques, parlant d'amor, només a nivell
de parella, comencen i acaben parlant de sexe.
Els humans, l'amor el tenim i gastem des del moment
que ja posseïm ús de raó i fins la mort.
Caritat, perdó, ajudar al proïsme és amor.
Amor és estimar, més, si estimes a qui deixa de fer-ho am

Blasfèmia

Uns homes d'avui s'expressen parlant
diuen que parlen a la moda
el déu televisió, també ho fan
enraonen, parlen amb la boca
per la boca parlen, embrutant.

Savis riallers, professió burletes
és el que saben, no saben més.
La gravetat de la tempesta, és
que mullen com esponja, als infants
indefensos nodreixen pèssima alimentació
digereixen un llenguatge, enlloc escrit.
En aprendre a llegir, no entenen la raó
d'ésser el seu blanc, diferent color.

Han crescut i no saben destriar
en certesa de l'opac o brillant
no veure més lluny, a prop quedant
desfent el bé, que s'ha fet treballant.

Som petits, abans d'arribar a grans
a grans no arribarem, serem infants
del carrer copiem d'Escola Crancs.

Ets home orgullós i cregut
demostres viure en ambient perdut
No recordes l'amor de mare
que has ofès amb salvatge crit.
Les mares ploren, han sentit el teu faltar
has ferit uns cors, que viuen per estimar
i al fill nascut de carn, criat pel pit.

Manteniu-vos recollint guanys
oferint amabilitat i simpatia
i que sigui el somriure, de molts anys.

*Aniversari de triomf de dues exemplars germanes:
Irene Caubet Feixes i Ramona Caubet Feixes*

Pensaments

No t'enganyis i pensis que la vida és viure-la només per passar-ho bé.

La construcció del planeta ple de muntanyes, ens mostra com és la vida aquí.

Si vols gaudir i tenir el plaer de baixar una gran muntanya, primer has de fer el sacrifici i esforç d'assolir el cim.

Pujar són hores llargues de bregar... Dies feiners i dificultats. Baixar, fàcil i sense esforç, instants de satisfacció.

Festes i complaences.

Ens adonem prou del nostre nivell? Oferint veritats, perdem les amistats.

El correcte seria agrair i donar gràcies en rebre ajuda, per esmenar-nos prosperar.

L'amistat no la reeixim, per obligació de parentesc.

L'obtenim per gustosíssim gust de cadascú.

Dius que no creus, perquè no ho veus.

Creus amb el que trobes, perquè ho veus.

Creus creure que has trobat, el que tu vols creure, cregut de creure que creus encertat. Saps amb què creus.?

Amb certesa saps, que una cullera de fusta, no es fa sola.

I que tu, no has fet res per existir. El primer tampoc.

El nostre petit cervellet sense fe, ens fa viure dins el misteri

L'amor que es desprèn per un fill, és immens

Es immesurable quan aquest necessita ser estimat.

Existeix l'altre jo? Sí, i per doble sentit. En la fe, cos i ànima.
En el físic cervell i paladar. El teu tot tu, el tens en el cervell.
Si el paladar et domina desviat, poses en greu perill el teu tu.
Complagut cadascú viu amb el jo, que es fa correspondre.

La timidesa és un defecte o una virtut?
Gastar-la al mil per cent davant del vici,
seria la virtut més glorificable.

El fruit d'amor desequilibrat
Tendent a vestir-se de bardissa.

No sabem o no podem perdonar
el que ofereix perdó, dóna mostra de sant.

Valora més ésser campió d'una sola virtut teva
que tenir la vitrina plena de trofeus foranis.

Quiero ser....

He cruzado lejanos horizontes
con ilusión pisoteo valles y montañas
alejado de mi añorado hogar.
Atento a descubrir la aventura
buscando camino llano de libertad.
Deseo abrazar, quiero ser.....
De la tormenta me mojo, al llover
del viento, el aire respiro
el sol me da vida, como ayer.
Acogedora tierra hermana
parecida a la que me vió nacer.
Obra del mismo dibujante. Creador,
cuerpo, alma y pensamiento
late con fuerza, la sangre
igual, sin fronteras ni color
para ofrecer, la paz y el amor.
Deseo abrazar, quiero ser.....
La voz del lenguaje es diferente,
étnica, bautizamos gustos y costumbres
éstas cada cual, creemos ser la mejor.
No admitir la del hermano vecino
es negar el derecho de convivir.
Abre tus nobles brazos sin fingir,
no mires a quien das la mano,
de quién dudas también recibirás amor.
Somos huéspedes de corto tiempo
y nos comportamos, como si fuese de infinito,
como dueños, de lo que no tenemos,
de lo que tenemos, nada es nuestro.
Deseo abrazar, quiero ser....
amigo de mis amigos, que vacilan de mi ser.

Seixanta aniversari de Teresa Viñals Vila

La dona gaudeix de privilegi de cim,
glòria en el seu cos benaurat
n'és lícita de naturals tresors
en donar llum a noves vides, plenes d'amor.
Teresa Viñals, amb profund amor de mare,
escampa i marca tres dates d'or.
D'amoroses abraçades, tres esqueixos han sorgit
brancam que s'esdevé a un agraït estol d'estrelles,
disseny incandescent d'amor dins la llar
on sempre és clar dia, també il·luminada la nit.
Coral ja, amb batuta serena de pare exemplar,
canten complaguts cançons per estimar.
La mare contempla emocionada i tremola.
Abraça i recorda quan encara eren petits.
Li brollen els sentiments, plaer i goig immens
de rebre l'amor de qui estimes, per haver estimat tot temps.
Merescut premi de la vida, melodia de tots al seu costat
component història viva, sota l'ombra de l'arbre familiar.
Obrir el cor, la vostra porta a tothom
i, com sempre, amb alegria i simpatia i
sense distincions, oferint oberts els llaços
el que ha sembrat l'amor de mare
el que heu sabut crear tots dos.

*Amb tot l'afecte d'amistat i simpatia als nostres familiars
i amics: el matrimoni Francesc Trench - Teresa Viñals Vila Garcia*

La fe és virtuosa espiritualitat: mai canvia de color ni de moda.
qui la segueix amb convicció, camina per camí de Glòria.

Primera Comunió a Sara Partegàs Jiménez

Jesús digué: Doneu pas als nens
obriu-los el camí fins a mi.
Ells són el magnific lliri blanc,
adornen la comunitària taula del cel
per ser fills nobles del Regne del Pare.
Guiem-los flamejant al seu estel.
Sara, tu ets llum resplendent de pau,
escolta bé i no deixis d'entendre,
mira amb bons ulls, per veure la veritat.
Que sigui amor el que et bategui el cor.
Entrega estima i seràs estimada. Estima
els teus pares que t'han donat la vida
agraïts autors de la teva imatge,
i les persones que tens al teu costat.
A Jesús allarga oberta la mà,
és pedra sòlida per tu edificar,
construeix i purifica bona paraula.
Prop d'ell sies nena per veure clar
i gaudiras de l'alè de glòria, pel teu demà.

Xavier Margarit Fusté

Jesús digué: «Doneu pas als nens,
obriu-los el camí fins a mi.
Ells són també membres del cel.
Si creuen en la magnífica paraula
seran prínceps del Regne del Pare.
Guiem-los flamejant al seu estel.»
Xavier, tu ets llum clara de pau.
Gaudeix de la flaire del bon destí.
Entrega, estima i seràs estimat. Estima
els teus pares que t'han donat la vida,
agraïts autors de la teva imatge
i a quantes persones tens al teu costat.
La seva llei és pedra per edificar:
a Jesús allarga oberta la mà,
no et separis d'Ell i veuràs clar,
t'enfortiràs per bregar-te a remar
i gaudiràs de l'alè de glòria pel teu demà.

Enllaç de Noces

Joaquim Palacio Losada i M. Rosa Moliner

Marbà

La unió de dos nobles cors en el matrimoni
és sàvia similitud amb la perfecció.
La natura ens crea per ser un aprofitat valor.
Resplandor d'una nitidesa fecunda formal.
Ser o no ser, fortuna és existir.
El fet és un abisme diferencial
disposar o no de figura per fruitir
de bonics ulls que miren atents,
mesuren i parlen guiats pel cor,
expressen el que posseeixen ja de temps:
l'espiritualitat divina l'apossentat amor.
N'és noble prodigi de cim donar-se.
necessària essència de la vida per gaudir
viure-la esperançats i per estimar.
Que mai sigui fruit acabat
sinó coronament en el desig i la il·lusió
de correspondre-vos en profund sentiment.
Joaquim i M. Rosa gaudiu de veritable felicitat,
les vostres amistats us desitgen la millor sort:
agafem-nos fortament les mans tots junts i brindem,
per sempre, amb el contingut valuós i purificat
de la llum Llei de Déu, que és l'amor.

Vint-i-cinquè Aniversari de Noces

Joan Comellas Comellas i Mercè Morral Salomó

8 d'abril 1970 - 1995

És un sacrifici complaent solcar
dins el Vostre ofert i extens camp.
Són vint-i-cinc anys que fem Història
amb el nostre esforç entregat.
De tantes primaveres tendres hem après a estimar,
junts hem enllaçat amb esperança la vida
empeltant-hi l'ètnia per la seva continuïtat.
Sembla obra de màgia aquest bonic joc
de somni viscut desperts, han sorgit
quatre florides branques plenes de perfum
en són esqueixos propis, el seu bon fruit.
Llum de fervent amor, dins la nostra llar
riquesa que desitgem gaudir en l'esdevenir, i
accedir al creixement de l'ombra de l'arbre familiar.

Eduard Finestres Planell

El temps desenvolupa i allarga la mà
a qui amb destresa descriu projecte sa.

Brandant entre branques de fullam divers
ell impulsa sang de vida per estimar
a l'infant, a l'ancià, a tothom veu les virtuts.
El seu cor batega, com un motor per a tots
li despatxa música, notes en són pròpies actituds
a gust vola alt i assoleix el conjunt «Els Corbs.»
Gaudeix de prémer cordes de guitarra, és passió, anhel
cantar, cantar i expressar al firmament i als estels
la senzillesa i bondat dels seus sentiments
El domini de la grandesa i petitesa de l'ambient
i no aturar-se a contemplar comoditats
per ser l'alè del sempre seu, nounat temps.

Del teu curt viatge, molt ens has transmès
records inesborrables del teu noble ser.
El fruïr del teu cor, són els actes humans
en ells et vas adherir, d'ells en vas sofrir
igual que tothom qui estima, l'estimar és esforç
del sacrifici en treu cadascú, el seu fruit.

Germà i gran amic, de tot cor t'estimem
et sentim viu fent-nos costat
cert que ens ha corprès, el teu gest de comiat
però ni el penós camí, ni el dur bregar
ens impediran pujar a la Nau de l'amor
i solcar junts cantant, cançó d'esperança.

Fruint dels nostres sentiments el que hem après
llegir en veu alta la venerable Lletra Santa.
Es veu i camí de Déu, que sempre ens encoratja.
Així amb convicció donar mostra de la Veritat,
aquesta és recordar l'estela que tu has deixat.
Alleujats de la tribulació i en el més enllà
ens gloriem del retrobament, de tornar-nos a abraçar.

Branca... també en som.

Fornida i ufana branca estesa a l'aire
provinent d'esbelta i sana soca
es mou jugant segura i complaent
balancejant-se al ritme del vent.
Amb la pluja es renta i verdeja
l'eixuga i l'escalfa la calor del sol.
Arrecera i dona vida a milers d'insectes
saltironeja i descansa l'ocell del seu vol,
hi fa niu la cadenera, la garsa, i el rossinyol.
Ofereix ombra al pagès, al caçador
a l'excursionista, al llenyataire i al pastor.
Les fines mans de la doncella l'han collit,
entrellaça un bonic ram verd tot florit.
Model la fusta tendra que viu al congost
acull i alberga tothom: l'arbre és generós.
Quants milers d'arbres, quant d'acolliment
en el bosc de la muntanya hi canta alegre l'ocell,
picoteja el granet, a l'insecte: és el seu aliment.
En la natura se sent lliure i respira l'aire pur.

Gaudeixes de bon seny. És el teu insecticida
per lliurar-te de les burles de moda
desagradables debilitats expressades amb dissort
per la figura de semblança amb l'esbarzer,
que no accepta si punxa, el molest guerrer.
No siguis branca seca i escapa del pèssim orador
tens destresa per guanyar qui se sent primer.
Parla, canta, estima i acull el teu semblant
fes que el teu color sigui verdor d'infant.
Feliç bonança acollir-te dins l'amor.
inspirant-te en la frescor jove del teu cor.

Aconseguiràs extensa ombra al teu redol
per formar el teu arbre digne i generós
amb espessor exuberant guardar del sol i
donar vida tothom com el que arrela al congost.
La branca d'espina fina, només canta el seu cant.
El temps canvia constant, però ella seguirà punxant.

Estabilitat coherent

Trobada agradable d'un rostre ardent.
M'agrada i m'omple de satisfacció
la profunda mirada dels teus bonics ulls,
il·luminen amb fastuositat el meu cor,
en rebre la força de noble sentiment.
Tinc necessitat de respirar a pulmó ple.
L'aire em purifica la sang, forma el desig
d'abraçar-te i de sentir de prop el teu alè.
Il·lusió concebuda que amb tu vull compartir
per la teva seducció, que gaudeix el meu gust
en introduir-se en el meu interior, complaença d'amor.
Força desconeguda que domina la voluntat,
enamorar-se de qui fins ara no havia conegut
i així acomiadar la buidor que fins avui he viscut.
Lloada enfiladissa que m'ha cercat presoner.
Viure amb tu, al mateix quadre de jardí
a tenir cura d'ésser planta de millor flor.
Fruir de senzillesa i humilitat, sense clot ni forat, i
allunyar el nivell més pobre, tenir l'esperit esborrat.
Victòria és assolir cims: de tots el més alt ets tu
fent pinya hem coronat temps difícil impensat.
Avui amb el cor i de puny, t'ho dic per escrit.
Antany fou parlant, potser no va ser tan bonic.
Aleshores però, decidida i sense preàmbuls, també, vas dir-me: Sí

A la meva esposa Josefa Aloy Sendra

Felicitación

¡Oh tormenta!, existes para demostrar poderío
o tu furor sobre los humanos es un castigo.
Te expresas con temperamento vil.
Tu chispa del cielo húmedo mata.
Haces vibrar los cristales con tu voz poderosa
inflinges sin piedad temor y daño.
Arrastras al humano como hoja seca de otoño,
y nos muestras lo pequeños que somos.
El tímido cierra los ojos y la ventana
tiembla su físico y su corazón de miedo.
Que diminuto me siento, dadme fortaleza.
Reza y se encomienda a su santo predilecto.
No seas débil y exprime la fuerza de tu valor
copia de quien vence con la fe y el amor
conducirás tu aliento a la victoria,
para absorber el gusto de gloria, en tu ser.
Con letra clara seguimos escribiendo historia
juntos nos une la nobleza a su servicio,
servirle señora, el deseo de un sinfín de felicidades
que por mucho tiempo siga acertando, vencer tempestades.

Enllaç de Noces **Joan Comellas Playà i Àngels Martinez Villa** **Brindis d'amistat**

Possessionats de perfecte cos, de mèrit aliè
amb progrés nítid i vital desenvolupament
les persones som, des del néixer, esplendor.
Impulsats per la inèrcia de la joventut
caminem per la natura il·lusionats i esperançats
de trobar-nos en una realitat positiva de tresor.
Dia rera dia connectem fets diversos per aprendre
a vitalitzar profundament el sentit de la vida,
envers el lliure lligam daurat que hom disposa.
Promesa a la fe, a la lleialtat, gratitud, amor.
Amor és el que vol invertir el cor enamorat
per sentir-se plenament estimat per amor, i
gaudir amb serenor conjunta de plena vida interior.
Joan i Àngels obriu la convivència a clar destí
i lliureu la relació de gratitud, a la nova amistat.
Amb vocació de fe i concòrdia, rebeu fraternalment
l'oportuna i reconfortada benedicció espiritual
perquè us perduri la companyia de l'enllaçat compromís.
Atrets i contagiats d'alegria per la vostra festa d'unió
ens disposem eufòrics a celebrar en meritori honor
un especial i puntual brindis de sinceritat.
Mantenir alta la copa fent-vos pinya, avui i en l'esdevenido
per solcar junts en l'ambient de bonança i dificultats
a fi d'assolir el desig d'ancorar en vosaltres, dens caliu d'an

Pensaments

Una riquesa fonamental és culminar les teves virtuts.
Desterra els teus defectes i deslliura't del plaer que mata.

Si vols creure en Déu, no imitis el fet dels homes
llegeix només l'obra d'Ell.

Escolta el batec del teu cor, acompanya'l amb fe,
i la teva obra l'assoliràs magnífica.

No hi ha classes d'amor, només existeix
el que gastes tu, quan estimes.

Desafortunada la pràctica del llegir.
Anys enrera pel nombre d'analfabets.
Ara tots en sabem, però no tenim temps de fer-ho.

Si la teva fe et fa conèixer Déu
viuràs content la vida que desitges.

Abans de fer una afirmació dubtosa, pregunta.

El diner és un valor artificial que ens desperta el caràcter,
ens ajuda a fer obres en tots els àmbits, a viure, a discutir,
a perdre les amistats i, fins i tot, a matar.

El temps és Infinit, el nostre petit,
fes que sigui llarg i gran, estimant.

He somiat

En el descans nocturn, el nostre cos roman immòbil adormit, però no pas del tot.

El cervell d'excel·lent magnificència i virtuositat segueix actiu en reduït espai, prou per proporcionar-nos viure el somni inesperat, a vegades lògic, irregular, però mai a voluntat de cadascú. Ningú pot decidir aquesta nit: vull somiar aquest tema; aquesta voluntat només la podem reeixir quan, amb desig i força d'inspiració, ho fem desperts.

Aquesta nit he somiat amb tanta claredat i convicció que he sentit viure, amb tot efecte real, les seqüències que en la meva ment han anat desenvolupant-se.

Em trobo a les mans una grossa escombra de ginesta, igual que les d'escombrar els carrers, la faig moure a favor d'un vent espantós, que arrossega una gran quantitat de fulles d'arbres, plantes i papers, saltironejant arran de terra a gran velocitat. Tinc la impressió d'estar a casa, però on trepitjo és ample, llarg i pendent, té forma de canvi de rasant molt pronunciat. A un costat, hi ha esglons, l'altre és completament llis, amb un fort desnivell que porta a un endinsat i fosc passadís: és per on entra el fort vent i fullaraca. Tinc intenció d'anar a tancar la porta per evitar el fort corrent d'aire, però no hi ha portal, és com un passatge on hi passa molta gent, que corre com les mateixes fulles.

Jo, situat al cim, entre l'escala i el costat afinat, sofreixo un majúscul ensurt que posa en tensió tot el meu organisme, en veure de sobte aparèixer, davant meu una senyora, que per l'aparença crec conèixer, és a dir era coneguda, perquè va morir i ja no està entre nosaltres.

Dubto si és ella o n'és una altra de semblant, m'hi atanso poc convençut, per comprovar amb certesa si es ella, efectivament si la conec. En sentir la meva presència posa l'esguard en mi i em saluda amb un somriure inigualable, ple de dolçor. Sorprès per la

seva inesperada visita i el seu afectuós comportament em sento envaït per una alteració profunda, que em fa despertar els sentiments deixant-me momentàniament sense alè.

La seva amabilitat, però, torna a donar-me confiança, per posar la mirada en la seva imatge, de la qual quedo meravellat. Gaudeix d'extremada elegància i finesa, en el vestir llueix un color verd clar en un model de línies senzilles, tan encertades que sembla fregar la perfecció. El seu físic és tendre, d'eterna joventut com si no hagués passat el temps. Intento preguntar-li, però sense que jo parli ella s'avança i em diu: El nostre traspàs fou un fatal error del meu company mentre viatjàvem junts, ara seguim junts units per la felicitat, plena de llum arreu. Acaba de pronunciar la darrera paraula i desapareix a l'instant.

De sobte, com si vinguessin del mateix lloc d'on ella ha desaparegut, apareixen altres tres figures més àgils, són joves, s'atansen com si les portés el vent.

Gaudeixen de les mateixes virtuts i característiques que la senyora, vestits amb una elegància impecable, els seus físics més tendres que d'infantesa.

Cap d'ells pronuncia una sola paraula, però si que demostren prou amb els seus significatius moviments i la penetrant mirada d'uns ulls que expressen clarament el que desitgen explicar.

El que més conec, el més gran, uns vint-i-cinc anys, em recorda el seu trist i sofert desenllaç en plena joventut: desaparegué d'entre nosaltres per una fulminant i greu malaltia que el deixà visiblement desfigurat, d'aquí la meva sorpresa en aquesta trobada, veure'l ple de vida a vessar. Desapareixen després d'una infinitat de somriures i finíssims moviments, com per obra de màgia.

No recordo haver tingut un somni d'una sensació tan real, igual de natural com si les meves galtes rebessin directament l'escalfor del sol, un migdia d'estiu.

Aquest fet em promou un desequilibri en la respiració i un fort

sangloteig sense fre, el qual em desperta esverat.

Com podem comprovar, el cervell ens guarda i ens ofereix impen-sables sorpreses.

En dormir no som amos de dirigir-lo, actúa per decisió pròpia, amb lògica a vegades, altres sembla que per misteri, perquè no comprenc com unes persones amb qui mai vaig tenir contactes personals, tampoc de convivència, aquesta nit s'hagin presentat en mi de manera tan clara. No ho entenc, fins i tot ho veig poc raonable

Podria ser bo aprofitar l'ocasió per connectar amb persones enteses i poder-ne desxifrar el significat. De fet no és aquesta la meva intenció i, de veritat, tampoc crec amb la raó que podrien donar-me.

El que sí que vull fer és un acte simbòlic i estampar-ho en la meva memòria.

De les persones que m'han visitat en vull crear un envellutat pètal de rosa, de cada una d'elles i així formar una formosa flor, aconseguida de pensament col·locar-la en la ment, en un lloc on hi hagi pàgines viscudes de color més fosc, enmig de fets desagradables una rosa farà bonic, alegrarà i minvarà el dolor que ocasionen altres escenes de la vida que un mai hauria volgut viure.

Ser és existir: existim desde el primer batec del cor, impulsant el primer respir d'aire als pulmons. Es l'inici de la vida: néixer, a on? Ningú decideix néixer, ni pot escollir l'arribada, ni el lloc, ni tampoc la durada del temps de vida que ens pertoca fruit en aquest planeta.

Ens despertem a viure la vida, en incorporar-se en la nostra ment la raó personal per defensar-nos del curs del temps a recórrer i complir. Quan ens trobem vivint en una llar modesta, o en una família còmodament situada, en una barraca de fusta, en un Palau, sota un pont amb un grup ambulat, en un país on domina la misèria i el morir de gana és l'essència del viure amb sofriment una curta i penosa vida, sota el sostre d'un mandatari, en la llar d'un esportista famós, a casa d'un pertorbador, en la d'un savi, en una cabana enmig de la selva, en una torre d'interès nacional, fill de pares amb salut precària i tenir la possibilitat d'heretar la seva pobresa física, i un llarguíssim etc.

La nostra existència posicional del lloc que ens ha tocat néixer és efectivament un vertader joc d'atzar, convocat per la mateixa existència a caminar per marcat destí.

A uns pocs els encapçala la sort de néixer embolcallats per la fortuna i gaudir-ne, segons les seves aptituds. A l'altre extrem, existeix un grup molt nombrós, que es troben immersos en una pobresa esfereïdora del que no posseeixen valors de vida ni tan sols per la seva supervivència. Comtemplant aquesta exposició de la nostra arribada a la vida tan desigual d'oportunitats pel que fa a riquesa o de profunda misèria, se'm fa conscient recordar aquell encertat adagi que resa així: «Els uns neixen amb l'estrella i altres neixen estrellats».

Es de considerar però, que néixer és un fet plenament de fortuna, se'ns dona cos amb vida, per gaudir de tot el que posseïm i som,

singularitzant-nos, per ser una sola unitat, única i irrepetible amb nom exclusiu del nostre jo.

Assimilada propietat que podem disposar a tots els efectes, per al desenvolupament de la nostra vida i per magnificar la difícil obra que tenim recomanada a realitzar.

El que hem de tenir clar envers la possessió del cos és que de cap manera ens en podem considerar amos. Però sí, totalment responsables de totes les accions positives i negatives que la voluntat del propi tarannà ens mana executar el gust personal.

Dominat per la curiositat i atent, vull esbrinar la gran diferència que hi ha entre els fets materials de què disposem i els espirituals que ens envolten.

L'home, per obtenir l'aliment del pa, li és necessari sembrar la llavor i esperar el temps corresponent al desenvolupament de la planta fins que aflori l'espiga i aquesta llueixi daurada. En aquest beneficiós estat, l'home es disposarà a segar.

En el fet espiritual el lluïment daurat és d'immediat. Som un valor d'espiga, ja en el precís moment de néixer i la sega espiritual es comporta activament i permanent en tot moment del temps.

La llum del sol llueix clara, els dies són llargs, és època de temps tendre. El visc intensament amb esforç físic quasi sense control, lligat en cercles d'esbarjo a jugar, jugar a tots els jocs compartits al carrer, acompanyat de bons amics. Entre ells destaca el meu millor amic del primer temps, que per casuals semblances de parers coincidíem en gustos i pensaments, que ens facilitaven una agradable entesa al pernoctar en tots els àmbits que accedíem concórrer.

Tenia envers ell un especial respecte i admiració, per la seva clara superioritat natural que mostrava en tot moment i sense esforç.

Només calia posar l'esguard en el seu rostre i descobrir en la seva penetrant mirada un fort domini, el qual palesava una intel·ligència nata al posar-la en acció sobre tota objectivitat a parlar o dificultat a resoldre.

Primer en matemàtiques, en lletres, en esports, sens dubte gaudia d'una vertadera possessió de líder.

Poca estona després del període escolar, i quan cadascú es movia en normal convivència dins la societat, obrint-se camí fressant l'aprenentatge per assolir formar-se amb garanties a poder guanyar el furor i la bonança del esdevenidor temps, som víctimes d'un inesperat i tràgic esdeveniment que ens deixa sense alè.

El nostre líder i amic, l'ànima que ens aplanava el camí, ha deixat d'existir, segat de manera fulminant per la misteriosa dalla que sense previ avís ha fet collita sobre la seva florida existència.

Estava marcat pel destí? Ell sempre situat el primer en tots els llocs de relleu, també ell ha estat el primer a desaparèixer d'entre nosaltres per més del temps, sense possible recuperació de la seva grata i inigualable personalitat.

Em guanya un efecte profund de pena amb sentiment de dolor, adherit a l'enuig, en pensaments i preguntes intercalades en la ment, que no vull escriure per no veure'm obligat a demanar perdó.

Comtemplo impotent aquesta desaparició tan prematura d'aquest meu gran amic, del qual no comprenc el perquè, els humans gaudim aquí a la terra, d'una estada tan desigual de temps a viure.

Crec que cal donar un exemplar testimoni de fe i lloar-se en la resignació, encara que plena de sofriment, s'esdevé molt difícil d'apaivagar els ferits sentiments dins l'esperit.

Fitant llambregada per tot, aquests fets de dolor són compartits arreu del planeta i en molts llocs, soferts de manera molt més acusada, pel sacrifici obligat en què es troben viure encerclats per una esgarrifosa misèria, sense altra solució de veure's embolcallats a la seva mort.

Es vertaderament colpidor i t'abassega profundament l'ànima contemplar les escenes que ens mostren els serveis de comunicació, sobre l'escandalós nombre de víctimes sobretot d'infants, que

diàriament desapareixen de la faç de la terra, motivat la major part dels casos, inequívocament, per haver sofert una convocada batuda bel·ligerant sobre el seu petit país per gaudir aquest d'alguna riquesa mineral o els humans que viuen a casa seva són de diferent color, ètnia o religió.

La seva existència amanyaga a prop d'un segle, la figura humana minvada d'iniciativa i força física descansa immòbil estirada sobre el llit. A l'alba, el sol il·lumina un nou jorn, un més per sempre del temps, però no pas per ell. En un fatídic moment ha deixat de respirar i el seu cor de bategar. S'ha adormit.

Aquest sembla, podria ser el cas més idoni pel curs del temps d'existència i la més còmoda i uniforme fi i amb validesa per a tothom.

Però no és pas així, l'acte del traspàs és dispar i es promou segons la situació i possessió de vida i circumstàncies en l'últim moment, abraçant un ampli camp d'ocasions i procediments sense fi.

Figura, veu, temperament, gaudim el propi estil diferent, també en el comiat, exactament cadascú suma un.

La llista del sofriment per la fi, sota el domini de la cruel dalla, és extensa i es fa activa on el fruit es troba aposentat i assoleix fer collita sense mesurar ni respectar l'edat, és en l'accident de treball, en el de circulació, en el de l'home en el crim, per malalties, accidents naturals com són inundacions, ciclons, terratrèmols, etc.

Val la pena que posem l'esguard amb molta cura al procediment del programa que tenim marcat, concernent a la desigual arribada i molt pitjor sortida d'aquest planeta en què vivim.

Afer que només podem viure'l seguint el camí traçat: en la tragèdia: plorar, en el plaer: riure. Però, no pas immiscuir-se a voler jutjar, per tractar-se inconfusiblement de Llei Superior i aquí nosaltres sens dubte trobem el pas barrat pel misteri.

Malgrat la petitesa davant l'immensitat de la Creació amb la seva segura, lenta i imparabile marxa del temps, i lluny al nostre abast, la procedència del principi ni tampoc de la fi de tot el creat.

La ment però, es recrea curiosa i insistent i no deixa en el temps d'aprofundir, amb el desig de fer prevaler el valor al seu nivell en el pensament, a obrir-se front encara que sigui només d'opinió, en llocs on no tenim cap esperança d'assolir donar resultats competents de realitat.

En certs passatges de la vida espiritual, pugui ser més possible obtenir el resultat desitjat, en saber situar-se enlairat dins un núvol i sense temença de caure objectar amb profunda dedicació a esbossar una predilecta força de fe, per contemplar-se en una imaginària, esperançadora possessió de glòria, lògicament de criteri i abast personal, així adherir en el propi ambient espiritual, coneixements enriquidors.

En el fonament de l'escrit exposat, descobreixo un preciós valor, que vull adquirir per l'enfortiment de la meva escassa possessió de valors essencials.

És precisament el semblant desgavell de situacions, de la nostra estada que patim aquí a la terra, el que m'encoratja i em cerciora amb fermesa el meu esperit, de lloar-se en la certesa de l'existència del més Enllà.

Demano perdó per atrevir-me a jutjar. Però en claredat els fets que consoliden una raó explícita de considerar, que d'existir vida només aquí a la terra i en aquestes condicions, seria una clara injustícia per a tots els humans, especialment tots aquells els quals la vida se'ls desenvolupa adherida al sacrifici.

Déu ens parla sempre d'Amor i Perdó. Així confiem de la seva paraula gaudir de vertadera justícia a Casa del Pare.

Esperem amb plena confiança el traspàs al seu àmbit generós, que serà quan trobarem oberta la justa bondat en les seves pietoses mans, beneint-nos per compensar-nos com a fills, però també signar-nos el tribut, segons la història que cadascú haurà assolit en el temps dins d'aquest planeta.

Sisè tercera

Rellevant, emocionant, únic el dia
de donar-se el Sí davant Déu a l'altar.
Dos cors que enllacen el seu bategar
per compartir el sacrifici i el plaer
de respirar la flaire on cadascú n'és flor.
Formar un nou ram per exposar en festa
el seu sentit profund d'estimar.
Com l'ocell desafiant l'embat del vent
nostre niuet enlairat prop del cel.
La fresca brisa del mar blaveja en l'ambient:
la llum del sol inspira la benedicció fidel
des del seu naixement fins l'horitzó de ponent.
Ens hi uneixen uns nobles i atrevits sentiments,
amb confiança pura desplegar un joc d'encís
moguts per la força de la jove sang.
Ens encarna el desig de situar-nos en glòria
d'uns màgics moments en un excels paradís
i fruit de l'obediència física de natural Llei Superior
per lliurar l'afecte de dos cossos en una sola carn.
Se succeeixen sense demora els crepuscles,
les primaveres són més boniques amb més perfum
i la lloada concòrdia ens acompanya lluny.
Neix un jorn ple de llum i de benaurança
amb un privilegiat premi de bona esperança.
Beneït el ventre que accedeix donar llum a nova vida
en un entorn humil, guanyat per la fe i l'amor,
que enriqueix altament el senzill nivell en tresor.
Ens precedeix viure cap a un sender desconegut i delicat:
els nostres cors absorbits d'il·lusió i nerviositat,
desplaçats de domini, eleven la paraula al cel.
Una veu demana insistent esforç dins les entranyes.

S'obre a poc a poc i sorgeix de la rosada carn,
un petitet i indefens cos arribat a la vida
nova veu el seu primer crit: és el plor d'un nen.
Nostres cors bateguen fort, mantenint les mans entrelaçades
i vessa l'amor amb profunds sospirs. D'ella rep el meu cos
una estreta força de tones, que no conec i no comprenc,
sigui raó la fortuna de la dona en ser mare.
El seu rostre amb signe d'esforç, mirada dolça, contagia
complaença que abarca més enllà de l'infinit.
Val la pena viure per viure aquest ric moment:
veure i sentir-se autor de l'inici d'una nova vida
malgrat d'ésser tan petit com un granet de sorra. Reverència
i agrair-vos per permetre'ns, com Vos, assolir el miracle.
Nostre amor, net com l'aigua del verge llac, ens ha permès
assolir i consolidar positivament una època daurada,
fitant el desig de gaudir-ne en un sempre igual demà.
Però, el destí reparteix el benestar en fraccions: principi i fi.
Ja hem arribat? És que hem caminat de pressa per la drecera?
El temps avança lent, però quan ha passat sembla un somni.
Hem viscut, l'hem tingut: ara només ens queda recordar
tota la plenitud de vida realitzada al sisè tercera.
La nostàlgia brolla del meu cos per tot oprimat,
cara avall, relliscant unes gotetes que cauen sobre l'escrit.
És el millor líquid el del sentiment, per a signar
tot el que més i sense límit hem estimat
en un dens i curt temps dins nostre creada i apreciada llar.
El marxar forçós té color fosc i trist: és el comiat.
La saba de la branca tallada esquitxa els nobles cors
d'uns magnífics veïns amics, amb laments, abraçades i plors,
i és que, junts, sembràrem i creàrem aquest arbre tant robust.
Filigranes, encerts i equivocacions en conrear albergs per tots.

L'acció d'avui és d'amor, fruit d'haver fet junts camí de vida.
Ens alegra i encoratja el vostre crit, que portarem sempre dins el pit.
L'ús dels fets ens donen fe d'ésser dignes del seu nom, nom de guia
delicat i difícil a seguir, el nom Sagrat Cor de Jesús.

Les flors, signe d'amor

Prop del cim de la muntanya
oberta la roca de fet natural
brolla l'aigua de l'esquerda,
neix la font de les venes de la terra.
Rega el camp, dóna vida a la natura
extens reguivól de l'aigua sense retorn.
Creix el verd de plantes i de l'arbreda
i les flors d'aquest bonic pom.
El Creador t'ha signat fita generosa:
haver nascut bonica i per estimar,
ser estimada i apreciada com la flor.
Posseeixes font de materia rica,
omples els cinc sentits purs a vessar,
dolça força que expandeix el teu cor,
entrellaçar el teu redol amb amor.
La vida són assignatures pendents
en el futur arriben sempre diferents.
Aquestes realitats te'n dono cura jo: Vicens.
La flaire d'aquestes flors, Montserrat,
et siguin signe de constant i d'eterna felicitat.

*Paraules pronunciades amb il·lusió per Vicens Mendez
en fer entrega del ram de nívia a la Montserrat Rabella
Margarit*

Vida trencada

Aquest matí els ocells han emprès el vol.
Inculpats, remunten àgils i lliures a l'aire
encara atordits del crit en el passat jorn.
Elles van viure la tragèdia en el seu lloc,
d'ànimes que jugaren a un prohibit joc.
Ara vesteix en el silenci amb pregó de dol.
Dong..., Dong..., Dong..., Dong.
Les campanes, a poc, a poc, resen plorant
el seu so greu i lent que encogeix el cor,
veu a l'aire que expressa el dol bategant.
Un amic gran home, gran home de pau
ens deixa per tempesta d'altri. Es trist
que escriure amb lletra de bondat suau
i defensar el valor propi sigui un risc.
El temps de vida ens esperona forçar valent
amb sacrifici, lliurem el que valem a qui estimen.
Inesperat, et trobes trepitjant camí de pedres.
El sofriment d'existència no exclou ningú
has sofert amb actitud violenta l'atemptat.
Negre instant, traïdor destí inoportú.
Cobrar-te la vida com si fóssis tu, autor del pecat.
Imperfecció clot de vici, inèrcia a robar,
però mai anul·lar el somriure a un germà.
Encara sento de prop el ressó de les campanes,
no acabo d'entendre que el cant sigui per tu.
Voldria que fos un somni, la increïble realitat.
Coneixem els teus bons i profunds sentiments.
Rep per ells, la justa i merescuda recompensa.
Gaudeix d'entre les millors figures,
de la teva pau, ací en les altures.

*Dedicat amb profund dolor en el sentiment, a l'amic
Joan Sala Ros, pel seu tràgic desenllaç.*

Festa Gran

Jesús és nat per oferir-nos vida d'amor i pau.
La fe ens promou viure Festa Gran.
i celebrar-la amb eufòria i profund sentiment.
l'aniversari de tan excels naixement.
Estrelles i més estrelles, alguna de singular ens guia
a la finalitat humana, del temps en què caminem.
Època de pas modern. El fort conquereix i
expandeix el negoci d'armes, crear-se poder.
Crear més gran abisme entre el pobre i el ric:
el ric més gran, el pobre més petit, petit el pobre.
Una catifa humana deriva i camina errant
impulsat a camí de calvari: Enfoscat destí.
El sol lluu igual, però no pas l'ambient.
Se'ls ha esborrat el somriure i el bon comportament.
No és clara la llum. De la flor negat el perfum.
Flaqueja el seu cos, tenen gana, set i por
somien aigua i pa: d'ahir l'apreciada llar.
Forçats a trepitjar pols, pedres i fang,
plens de nafres i crostes a la carn.
La boca no forma saliva, l'estómac cenyit.
Les mosques gaudeixen de la bruta suor,
a l'aire planeja i canta el corb.
Aqui i allà cau el dèbil adult i l'infant.
Impotents sostenen esquinçat l'esperit.
Demanen ajut, tenen l'alè de vida ferit.
Em sento culpable i trist de tan alt preu,
embolcar tantes ànimes al camí de la creu.
en la data Gloriosa de la Festa més Gran.
Deixa de ser gran, però, faltada de pau, absent d'amor.

Gaudiu de Pau i Amor en les Festes i en
l'esdevenidor any nou.

Per què tanta diferència

És un clar dia d'estiu i de retorn a casa pel centre de la ciutat, avant en cotxe a una marxa de creuer, acompanyat per la meva esposa amb qui tinc una conversa formal. De sobte, ella trenca la paraula i em convida a parar tot seguit per comprar cupons en un quiosc de l'Once que ja havíem passat. M'ofereixo jo a baixar per delicadesa i per estirar les cames, i tot caminant ja tinc la cartera a la mà, «Bona tarda. Si us plau, doni'm....» Després d'haver objectat la compra, l'home del quiosc em pregunta:

- Escolti, perdoni. Ja puc encendre el llum del quiosc?

Encara m'estava posant els bitllets a la cartera davant el seu establiment.

A la pregunta, les meves mans quedaren quietes i la meva mirada, plena d'inesperada sorpresa, queda fixa en ell i estic uns moments sense contestar.

Ell replica amb cert humor. «És que no sé en quina hora visc.»

Reaccio una mica perturbat i amb pausa li contesto.

- Doncs encara no, tardi una mitja hora més o menys.

De veritat que no comprenc el que ha succeït dins del meu cos en el mateix moment de la pregunta. No recordo haver-me afectat mai amb tanta rapidesa i profunditat com avui. Estaria la meva sensibilitat a flor de pell pel fet potser de viure algun moment delicat en família o individual?

El que també cal comprendre és que la pregunta és d'un pes extraordinari i gens corrent entre persones que gaudim de les facultats físiques normals. La situació exacta d'aquestes persones les ignorem, però existeixen i regularment ens passen desapercebudes, però avui m'han calat de ple.

Intento dominar-me perquè ell no escolti el meu lleuger desequilibri i li ofereixo un afectuós i amable comiat. «Moltes gràcies i que tingui una bona tarda. Fins aviat.»

M'assec i tanco la porta del cotxe. El meu instint només exterioritza afer individual. En el cor hi tinc clavada la pregunta. Callat, dono llambregada a cada costat de les voreres que envolten la nostra posició, hi caminen en les diferents direccions les persones que necessiten realitzar el seu camí. Entre el nombrós moviment d'ànimes que es mouen per les amples voreres, poso l'esguard en un home apressat, que amb els seus braços abraça un voluminós ram de roses de color beig esquixades de puntets vermells. Són fantàstiques i val la pena d'admirar-les.

En contemplar el bell conjunt de colors, és motiu d'oferir un deliciós sentit de complaença que exhala l'esperit.

Vull imitar, comprovar el diferent viure de les dues situacions humanes, acluco els ulls i és desesperant. El que és bonic i també el que no ho és: és fosc, negre, l'home del quiosc no veu res. Segueixo contemplant, inspeccionant exprés el meu redol. Els arbres llueixen una verdor impressionant, igual de verdor en una nombrosa variació de plantes col·locades a l'entrada dels negocis existents en aquest entorn, tots ells també enriquits per uns majestuosos aparadors de destacat luxe.

Enfront d'una antiquíssima fleca-pastisseria conservada amb exquisit gust, caminen airoses i amb fràgil estil propi de la jove edat, tres donzelles entre rialles i fins moviments femenins. Fito en elles amb un profund mirar masculí.

M'agraden i sento fruit els meus sentiments en estimar la flaire de la flors creades per la sàvia natura de la qual en som fruit, per gaudir-ne si coneixem i sabem escollir l'esqueix que més ens pot arranjar el compacte caminar per viure amb un bon equilibri dins l'amor.

Repeteixo la prova, els ulls clucs. L'home del quiosc només pot escoltar la força de les joves veus, llançades a l'aire per unes goles de sana salut i en ple desenvolupament.

Del que no pot gaudir d'elles és veure la fina i ben posada carn que no tapen les minis minifaldilles, que es mouen en aplec a la cintu-

ra, ni tampoc els espaiosos escots que llueixen amb orgull i amb gimnàstic cos, dignes de model a poder aconseguir. Ulls blaus, rosades galtes i una engrescadora línia divisoria dels seus pits, capaç de despertar i inspirar al límit l'home més fred.

La meva actitud inactiva desespera amb raó la meva esposa, que em parla amb veu alterada.

- En què estàs pensant, què et passa, per què no engegues el cotxe?

- Doncs, sí, perdona. Estic profundament desplaçat perquè, saps què m'ha preguntat aquest home del quiosc? Si ja podia encendre la llum del quiosc, i mira les finques d'aquest carrer. Totes són d'una alçada de vuit a deu plantes i en aquest moment el sol encara escalfa i il·lumina els tercers i quart pisos. T'imagines.

- Bé, però ja saps que aquest senyor és cec.

- Ho he sabut sempre, però no com avui. Amb la seva pregunta m'he endinsat en el seu reduït ambient, he aixecat les cordes, he trepitjat la lona i he comprès clarament el seu difícil combatre a l'adversitat de no poder gaudir de la llum.

Pensaments

Pronunciar-te de paraula que creus en Déu i objectar-te la vida al teu gust, no és vàlida la teva paraula.

Creure en Déu és obeir el que Ell encomanà als primers homes. La Llei d'amor i Ritus que vos faig entrega, són d'obediència per vosaltres i totes les generacions que vindran.

Avui vivim en una decadència extrema i desviada de l'essència de la vida, fins i tot grups anomenats progressistes, ho consideren una moda antiquada.

Viuen alegres i despreocupats sobre un glaçat llac, sense preveure que a l'estiu el sol escalfa més i el desglaç és imminent.

La realitat. Esperem en noble sentit d'obediència l'últim estiu, quan podrem comprovar la Veritat, amb satisfacció o desesperació.

Déu envia. El profeta tramet. Tu escolta, aprèn i practica, més tard et faltarà temps i no podràs excusar-te que ignores l'obediència que et demana. Qui t'ha creat?

Està escrit, a la fi hi hauran corredisses.

Vint-i-cinc primaveres teixint vida sense calades,
autors de magnífica tela, per fruit de dues estrelles.
Experiència joiosa, teixir i embolcallar la realitat.
Mèrit d'artista el teixidor, arranjar fils de color,
per vestir elegant l'orgull, l'enveja i l'amor.

El coneixes...?

El diner malversat, és oposició a l'amor.
El diner individualitza i minva l'amor.
Avui individuals, confonem i absentem l'amor.
En les necessitats humanes creix l'amor.
Brolla el teu cor, estimar com estimes és amor.

La riquesa crea individualisme i aquest nega
la procreació.
En les pròximes generacions la bandera del
planeta onejarà amb dues franjes amples de
color groc i negre, acompanyades d'una tímida
ratlla blanca.

Proclamant la veritat es perd l'amistat.
No pateixis no n'hi havia.
Compara. La mare sempre perdona perquè ella
sí que viu amb amor.

Progrés?

Som conscients que per assolir una bona edificació és bàsic i indispensable assentar uns sòlids fonaments, aquests són indiscutiblement els que donen seguretat i confiança al bon caminar per recórrer per tots els àmbits de la vida.

Cadascun dels humans també som un edifici del nostre cos, ja fet, en disposem per mèrit aliè. A més, està enriquit per una resultant sempre minsa intel·ligència i un marcat segell familiar i ètnic, de nom caràcter, un nom que arrossega més significat que el nom baptismal, compost d'un diferent teclat, que està al nostre abast per poder executar las més diverses creacions possibles descobertes al moment per la nostra ment i tenir-les tot seguit al nostre servei. Consisteix d'un agraciat i efectiu teclat blanc il·luminat per les valuoses virtuts. Disposem també d'un segon teclat de color negre per aconseguir un diferent to, amb acusat desafinament, que són els defectes.

Contemplant aquest intricat instrumental, podem comprendre la dificultat que tenim per poder interpretar bonament la qualitat de so desitjat en partitures costoses d'aprendre i a resoldre favorablement al nostre gust.

L'aprenentatge ens veïem obligats a realitzar-lo en edat primerenca, això ens perjudica per l'escassa experiència que posseïm i la falta d'ensenyament adequat per poder donar solució conformada.

L'ús freqüent del teclat negre fa sentir un desagradable soroll a l'oïda de qui escolta: així ens expressem i demostrem en més ocasions de les desitjades donant una deficient interpretació de baix nivell del nostre valor personal.

Hem d'admetre, però, el gran distanciament existent entre la nostra voluntat i desig de superació, i la difícil assignatura a conquerir, amb el complex material que ens donen per desenvolupar-nos.

Ens atueix aquest tan gran abisme, que ens fa sentir al llarg del temps com uns vertaders ineptes aprenents.

Així, ens motiva fer expressions inoportunes que sovint sentim pronunciar en persones ja més grans. Si tornés a viure no em trobaria pas... Amb l'experiència d'ara aquell cas de... Expressions amb les quals volem justificar-nos d'un mèrit que no posseïm.

Són vagues lamentacions perquè la diferència existent sempre serà la mateixa, els casos de tracte i convivència, encara que semblants, són sempre nous i mai exactes i la nostra negligència hi estarà sempre present.

El fet desfavorable que ens pregona contra nostre és la manca de destresa que tenim per conduir-nos el propi caràcter, perquè ens resulta molt difícil compondre música i alhora interpretar-la encertadament davant les persones amb naturalitat i eficiència, massa sovint se'ns interfereix la nota negativa, per falta de control i dominats per la forta presència dels propis defectes, que ens porten a una perillosa degradació, per no saber o no tenir l'encert en cada ocasió de preocupació, d'estar atents a teclejar el color blanc. Gràcies als nostres predecessors que descobriren i saberen mesurar i distribuir el temps en curtes i llargues porcions quantitatives, avui sabem amb certesa que estem vivint a les acaballes del segle vint i que d'aquí a poca estona caminarem dins el nou segle corresponent.

En finalitzar cada porció de temps d'un any, tenim marcada una data d'il·lusió.

-Any nou, vida nova-. Es una frase plena d'optimisme i confiança que donem a l'excels temps, com si en arribar en aquesta data del benvingut temps, el temps ens hagués de canviar la cursa del propi esforç dins el nostre temps per assolir individualment una millora en el temps a viure.

Tanmateix ja es preveu l'arribada del nou segle amb festivitat i de gran esdeveniment.

Per tot arreu es prepondera de fet singular i sense precedent a tenir en compte pel destacat nivell de modernitat que gaudim en tota amplitud tecnològica dintre la societat.

Fins i tot ens sentim més còmodes i importants anomenant aquesta data, enlloc de nou segle: albirador any dos mil. Ens sembla més idoni pel motiu de moure'ns dins l'era moderna i civilització que estem vivint. *Bé, un moment, civilització? Vaig a consultar. Civilització. Conjunt d'idees, ciències, arts, creences, costums, llenguatge corrent. Cultura en oposició a la Barbàrie.*

Comtemplem i escoltem atents i amb cautela el concert que ens estem oferint, individualment a persones igual de tracte i convivència col·lectiva, jorn darrera jorn, per tots els àmbits al nostre abast.

No tenim prou habilitat en manipular la concòrdia i ens desestabilitzem l'afer familiar. Parelles querellades per un amor incomprès. Germans desentesos d'estimació, veïns que no es parlen per rancúnia, amics que deixen de pernoctar dins grups culturals. Companys de treball traslladats, per contínues baralles.

I a més, a la superfície de la societat afloren desigualtats injustes: marginació, assassinats i un llarg etc. que fan estremir les entranyes. Uns criden, es queixen i demanen. Altres, també sorollosos, neguen i a més amenacen violents. uns tercers apaivaguen, ofereixen, venen i cobren. Consoliden entre les tres parts organitzar la trobada guerrera corresponent i situar-la en els sectors del primers. *Classificació final, destrucció i arrassament, amb àrees d'ètnies totalment desaparegudes per l'efecte del desastrós holocaust.*

Amb aquesta exposició, podem contemplar que el comportament de la gent d'avui entre sí és exactament a l'alçada igual a la d'ahir, conseqüències, d'actituds negatives, que allunyen de considerar l'actual convivència humana d'exemplar.

El fantàstic avanç aconseguit per l'home és tecnològic en quasi tots els camps, menys en el seu, l'humà. Es una penosa dissort que el guanyat i merescut progrès obtingut en els laboratoris no es

pugui sincronitzar paral·lelament pel seu avanç devers el profund sentir d'amor i espiritualitat a cada ser humà: així d'aquesta noble llaçada podriem donar raó a considerar el camí d'enllaç aprofitat per assolir la veritable i total civilització.

Però no és així, malgrat el llarg temps transcorregut de segles i del grandíols nombre d'ànimes que han tingut l'ocasió d'examinar-se amb el seu propi teclat, seguim executant uns concerts de pèssima vàlua, originaris i conceptuats per les nostres composicions, amb notes lliscant a un marcat desafinament per ser objecte d'una manipulació promoguda per uns sempre principiants.

Arribarà l'any dos mil, diariàment hi haurà sortida i posta de sol i el temps marxarà al mateix ritme, i els humans també.

Llum de vida

Portada que ens ofereix un meravellós
espectacle natural.

El sol il·lumina la façana de l'església
des del cloquer fins la vorera del carrer.

Llum de primavera, reben les fulles tendres
de plantes i arbres que creixen al jardí.

En el balcó la senyera, Diada de Sant Jordi
acarícia i manté calentes les quatre barres.

Assigna a l'ombra de la fina barra, pernoctar
amb el dibuix de la paret, l'hora solar.

Mou els vents, traslladant-se pels seus corrents,
el penell situat al cim del campanar

ens assenyala d'on vénen, on van
així coneixem el seu nom.

Promou pluges per regar el cep i el blat,
ens dóna fertilitat a la terra,

llum de vida al poble, pel seu enardit bregar.

Quina força té la llum,

i que sigui arribada de tan lluny.

Un nou cor del temps

El silenci és negatiu per comunicar.

El nostre temple fins avui ha estat callat
sobre el temps que camina per mesurar.

Oblidat costum en no posseir comptador.

Desconeguda la magnífica amistat

que ofereix en tot moment el seu bategar.

Per fi oportú desperta un nítid dia,

unes mans generoses d'igual cor.

Amb bonic gest i precís nom: Sra. Mª Cinta

embolcalla a un sol pèndol la comunitat.

Al batec del so on et trobis plantat

fitant per enllaçar puntual, tot el que és vida.

Ja tenim notes a l'aire que marcant el temps

el poble content, compta i escolta la veu clara

el goig que neix del temple, la Casa del Pare

on espiritualment adorem la Verge del Carme.

Dia 6 de desembre de 1996

Confirmació espiritual

Data de Festa memorable al poble en celebrar una casual i oportuna doble oferta de millora efectiva i enriquidora dintre la societat. Inaugurat i beneït un nou rellotge, nou dringar per a marcar el temps i comptabilitzar junts la tasca de la vida, en l'esdevenidor temps a viure. I guiats per la plaent benedicció espiritual rebuda avui pel Bisbe Auxiliar Joan Enric Vives Cicilia, en enllaçar-nos la força de l'Esperit Sant.

Que sigui per cadascú i per sempre un ferm camí de llum.

Carme (Anoia), 6 de desembre de 1996.